

S-eXchange

สังวาสสาร: ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒๕ กรกฎาคม-กันยายน ๒๕๕๑

ผู้ใหญ่ที่สนใจทำงานด้าน 'พัฒนา' เยาวชน...
'รักเด็ก' อย่างเดียวคงไม่พอ

- เยาวชนเผยแพร่เคล็ดลับ 'ทำไมจึงใช้ถุงยางได้ทุกครั้งเมื่อมีเซ็กซ์'
- จะป้องกันนักศึกษาเอาเซ็กซ์แลกเกรดได้อย่างไร
- 'อัมสม' ในเรื่องสั้น หล่อนขี่ม้าของเขาไป...
- ได้คูนักเรียนห้องบ๊วย ช่วยครูหน่อยเถอะ
- ก้าวเล็ก ก้าวแรก แต่มันคง... ของเมืองปานวิทยา

ยุคพัฒนา ทูวัยกล้าเรียนรู้เรื่องเพศ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (ภาคใต้/ภาคกลาง) ร่วมกับ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) จัดการประชุมวิชาการและเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ‘ยุคพัฒนา ทูวัยกล้าเรียนรู้เรื่องเพศ’ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกลุ่มเยาวชน ผู้สอน และผู้นิเทศ เมื่อเดือนมีนาคม ที่กรุงเทพฯ

ค่ายเยาวชนนักกิจกรรมเอ็ดส์และเพศศึกษา โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ ร่วมกับสมาคมยุวมุสลิมแห่งประเทศไทย มูลนิธิพะเยาเพื่อการพัฒนา มูลนิธิรักษไทย-อุบลราชธานี และมูลนิธิดวงประทีป จัด ‘ค่ายเยาวชนนักกิจกรรมเอ็ดส์ และเพศศึกษา’ (Aids & Sex Education Youth Activists Camp) เพื่อเป็นเวทีให้แกนนำเยาวชนราว ๒๐๐ คนจากทั่วประเทศได้รู้จักกันระหว่างเครือข่าย เมื่อเดือนเมษายน ที่สระบุรี

หนังสือหน้าชุด ๓.๕ โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ ร่วมกับ มูลนิธิเข้าถึงเอดส์ จัดอบรมสร้างความรู้เรื่องเพศและเอดส์ให้แก่นักเรียน-นักศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ที่ผลิตหนังสือสั้นเข้าประกวดในโครงการ ‘หนังสือหน้าชุด ๓.๕ : รักนะรัก แต่อยากจะปลอดภัย’ เมื่อเดือนเมษายน ที่กาญจนบุรี

สัมมนานักข่าว โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ ร่วมกับ สถาบันอิศรา มูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง ‘การรายงานข่าวเรื่องเพศกับเยาวชน’ เพื่อสร้างความเข้าใจในประเด็นเรื่องเพศที่หลากหลายให้แก่ผู้สื่อข่าว เมื่อเดือนพฤษภาคม ที่นครปฐม

S-exchange สัปดาห์สาระ ราย ๓ เดือน เป็นเวทีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาสำหรับเครือข่ายโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” และเครือข่ายคนทำงานด้านเอดส์ เพศศึกษา และสุขภาพทางเพศ

ติดต่อ **S-exchange** ได้ที่ **องค์การสิวส์ (PATH)**
๓๗/๑ ซอยเพชรบุรี ๑๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๓ ถึง ๕ โทรสาร ๐-๒๖๕๓-๗๕๖๘
อีเมล pathbangkok@path.org และ www.teenpath.net

จัดทำโดย **องค์การสิวส์ (PATH)** ในโครงการ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” ซึ่งได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรคและมาลาเรีย (Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis & Malaria)

USBN: รุจน์ โกมลบุตร

กองบรรณาธิการ: ภาวนา เหวียนระวี, วราวุธ ชินวรโสภาค, ทัยรัตน์ สุดา, กษมา สัตยาหุรักษ์, อุษาสินี ธีวทอง, พรนุช สถาผลสวัสดิ์, ชูชัย นิจไตรรัตน์, สุภัทรา บัวเพิ่ม, พรพรรณ ทองทงศ์กดี, อริสา สุมาลย์, แสงจันทร์ เมธาตระกูล, รัตนาพร คำทอง, สุทิศา ศรีบุตรวงศ์, กันทิมา เพชรคง, ศันสนีย์ กองอู่, นันทกานต์ เกษร, ผกาภาส อาจพล, พรณอุม่า สีหะจันทร์ **ศิลป์:** ธาณินทร์ กุลกาญจน์

จากลำปางสู่มอสโก

หลังจากใช้ชีวิตมา ๑๐๑ ปี คุณยายทวดชาวไทหล้าที่เข้ามาทำมาหากินที่เมืองรถม้า ก็จากลาโลกนี้ไปด้วยโรคชรา

ตามธรรมเนียมจีน หากผู้ตายอายุเกินร้อย ลูกหลานรวมถึงผู้มาร่วมพิธีศพจะพากันแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีขาว เพราะเห็นว่าเป็นการตายที่ผู้ตาย 'ไปได้' สิ้นในศาลาสวดศพจึงต่างไปจากสีดำที่คุ้นชิน

ที่ว่าคุณทวดเสียชีวิตด้วยวัย ๑๐๑ ปีนั้น เอาเข้าจริงแกหมดลมขณะอายุได้ ๙๘ ปี แต่ด้วยธรรมเนียมจีนที่ต้องการให้ไปได้ จึงพยายาม 'บวก' อายุเข้าไปให้ถึงหรือเกินร้อย

การเพิ่มอายุให้คุณยายทวดอีก ๓ ปีนั้น ปีที่ ๑ นับอายุคุณทวดที่อยู่ในครรภ์มารดา

ส่วนอีก ๒ ปีมาจาก จำนวนลูกชาย ๒ คน

'ลูกสาว' ที่อยู่ใกล้ชิดแม่ เป็นเพื่อนแม่ ดูแลแม่มาตลอด จนกระทั่งวินาทีสุดท้ายที่แม่หายใจ

ไม่ไหว

แม่จะได้ไปดี ไปสวรรค์ เพราะมีอายุเกินร้อย เนื่องจาก 'ลูกชาย' เท่านั้น

ห่างจากลำปางไปราวเจ็ดพันกิโลเมตร ยังมอสโก เมืองหลวงของรัสเซีย มหาอำนาจที่ผันตัวเองจากคอมมิวนิสต์เป็น 'ประชาธิปไตย'

รัสเซียมีจำนวนประชากรหญิงสูงกว่าชายมาก (ว่ากันว่า ๗ ต่อ ๑) ด้วยเหตุผล ๓ ประการ

ประการแรก ผู้ชายจำนวนมากซึ่งเห็นต่างจากท่านผู้นำ ถูกส่งไป 'เข้าค่าย' นับจากปี ๒๕๖๗ เมื่อสตาลินขึ้นมาเผด็จอำนาจ

ประการที่สองคือ ผู้ชายจำนวนมากตายไปในระหว่างการสู้รบกับเยอรมันในสงครามโลกครั้งที่ ๒

สองประการนี้ ทำให้ชายชาวรัสเซียตายไปหลายล้านคน

ประการสุดท้าย ผู้ชายอายุสั้นกว่าผู้หญิง เพราะผู้ชายดื่มจัด สูบจัด ชายรัสเซียอายุเฉลี่ย ๕๙ ปี หญิง ๗๓ ปี

ปัจจัยทั้งหมดนี้ทำให้จำนวนประชากรของรัสเซียในปัจจุบันราว ๑๔๐ กว่าล้านคน จะลดเหลือเพียง ๑๒๓ ล้านคนในปี ๒๕๗๓

สถานการณ์ 'ชายหายาก' เช่นนี้ สาวๆ รัสเซีย จึงต้องแข่งขันสูง 'ขอเพียงแค่มีอัฒตะสัโก มนุษย์คนนั้นก็จะเป็นที่หมายปอง' หญิงมอสโกคนหนึ่งเปรียบเปรยให้เห็นภาพ (ที่แม้จะเกินจริงไปหน่อยก็ตาม)

ยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นคอมมิวนิสต์ หญิง 'โซเวียต' ได้รับการสถาปนาให้ 'เท่าเทียม' ผู้ชาย พวกเขาได้รับการ

การสนับสนุนให้ทำงานได้ทุกระดับ ทุกตำแหน่ง

พอมายุคทุนนิยม/เสรีนิยม นอกจากหญิง 'รัสเซีย' ต้องทำงานหารายได้เพื่อใช้จ่ายในประเทศที่ได้ชื่อว่ามั่งคั่งครองชีพสูงที่สุดในโลกแล้ว เมื่อกลับถึงบ้านก็ต้องทำงานบ้าน และปรนนิบัติสามี (ที่หายาก) ให้เรียบร้อย

ไม่ว่าจะคอมมิวนิสต์หรือประชาธิปไตย เพศหญิงก็ยิ่ง (ถูกทำให้) เป็น 'ผู้หญิง' วันยังค่ำ 📖

สังวาสสาร: ๓ เดือน ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒๕ กรกฎาคม-กันยายน ๒๕๕๑

* สังวาส (น.) การอยู่ด้วยกัน; การอยู่ร่วมกัน; การร่วมประเวณี; (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๒๕)
* สังวาสสาร : สารระแห่งการอยู่ร่วมกัน

สารบัญ ...

คนในข่าว	๒
บทนำ	๓
■ จากลำปางสู่มอสโก	
รอบรั้วบ้านเรา	๔
บางกอกชอกแซก	๖
ทแยงมุม	๗
■ ปลุกฝังความเป็น 'สุภาพบุรุษ' ช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของคนดู	
คือความเข้าใจ	๘
■ ค่าย 'เพื่อน'	
โรงเรียนของเราน่าอยู่	๙
■ ก้าวเล็ก ก้าวแรก แต่มั่นคง... ของเมืองปานวิทยา	
รายงานพิเศษ	๑๐
■ เรื่อง 'ยึดออก พกถุง' ของวัยรุ่น	
บทความพิเศษ	๑๓
■ พัฒนาเยาวชน... ผ่านสื่อมวลชน	
เรื่องประจำฉบับ	๑๔
■ ทาง(ไม่) ลัด ในการทำงานพัฒนาเยาวชน	
เข้าใจไอที	๑๙
■ (ไม่) ให้เว็บเสิร์ช เอนจินค้นหา 'รูปโป๊'	
สอนรักสลักใจ	๒๐
sexual literature	๒๒
■ อุ้มสมอารมณ์ปรารถนา	
เที่ยวทั่วไทยไปกับเยาวชนก้าวต่างๆ	๒๔
■ ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี	
บทความพิเศษ	๒๕
■ เมื่อท้องใน (ไว) วัยเรียน	
ห้องลูกที่ปรึกษา	๒๖
■ อาจารย์ที่ปรึกษานักเรียนห้อง 'บ๊วย' (ฮือ ฮือ)	
เยี่ยมเยาวชน	๒๗
■ YouthNet กับก้าวใหม่ที่ 'กล้าเลือก'	

▶▶ เยาวชนอินเดียนะหนักกฎ ‘คลุมถุงชน’

แม้ประเพณีการคลุมถุงชนจะควบคู่ไปกับการห้ามมีแฟนก่อนการสมรส แต่เยาวชนแห่งชมพูทวีปจำนวนหนึ่งก็มี ‘ความสัมพันธ์’ ก่อนแต่ง

การศึกษาในกลุ่มเยาวชนอายุ ๑๕-๒๔ ปี ในเมืองปูนา รัฐมหาราษฏระ พบว่าเยาวชนชายที่อาศัยในชุมชนแออัด และในชนบท ร้อยละ ๑๗ และ ๒๔ ตามลำดับ เคยมีความสัมพันธ์แบบโรแมนติก ร้อยละ ๒๐ และ ๒๖ เคยมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดแต่เนื้อต้องตัว และ ร้อยละ ๑๖ และ ๑๘ เคยมีเพศสัมพันธ์

ส่วนเยาวชนหญิง ร้อยละ ๕ และ ๘ มีความสัมพันธ์แบบโรแมนติก ร้อยละ ๔ และ ๖ เคยมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด และร้อยละ ๑ และ ๒ เคยมีเพศสัมพันธ์

การใช้เครื่องตีมแอลกอฮอล์ สารเสพติด การดูหนังโป๊ และกลุ่มเพื่อน จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีความสัมพันธ์แบบโรแมนติกทั้งในกลุ่มชายและหญิง

ความใกล้ชิดของพ่อแม่ต่อเยาวชนหญิง ช่วยลดพฤติกรรมดังกล่าวลงได้ เยาวชนหญิงที่มีพ่อที่ทุบตีแม่ เมื่อเทียบกับเยาวชนทั่วไป มีแนวโน้มจะมีความสัมพันธ์แบบโรแมนติก เยาวชนที่เคยถูกพ่อแม่ทุบตีมีแนวโน้มจะมีความสัมพันธ์แบบโรแมนติกและมีเพศสัมพันธ์ ขณะที่เยาวชนที่พ่อแม่ดูแลแบบเข้มงวดจะมีพฤติกรรมดังกล่าวลดลง

การศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมทางการศึกษาแก่เยาวชนดังกล่าว จะต้องมั่นใจว่าเยาวชนได้รับข้อมูลที่รอบด้าน ทั้งในด้านทางเลือกที่ปลอดภัย และฝึกการสื่อสารเพื่อนำไปสู่ความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง นอกจากนี้ยังต้องทำงานผ่านเครือข่ายกลุ่มเพื่อน พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และเยาวชน และจัดกิจกรรมที่ยึดหยุ่นต่อความแตกต่างกันของเยาวชน

▶▶ นักศึกษาชายและหญิงใช้สื่อต่างกับการเรียนรู้เรื่องเพศ

การศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศจีนมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเยาวชนจีนกลุ่มอื่นๆ จึงได้มีการศึกษาเพิ่มเติมถึงแนวการจัดเพศศึกษาให้แก่พวกเขา โดยให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม

การศึกษาพบว่า ในกลุ่มนักศึกษาหญิงมักหาข้อมูลจากการอ่าน การฟังรายการวิทยุ การฟังบรรยายในห้องเรียน และปรึกษาพ่อแม่มากกว่านักศึกษาชาย ขณะที่นักศึกษาชายมักหาข้อมูลจากเพื่อน อินเทอร์เน็ต และใช้ประสบการณ์ส่วนตัวในเรื่องเพศ

การศึกษาให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการจัดเทศศึกษาแบบรอบด้านให้แก่เยาวชนจีน โดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างในการรับข้อมูลข่าวสารของเยาวชนชายและหญิง

การศึกษาอีกเรื่องหนึ่งพบว่า นักศึกษาจีนได้รับรู้เรื่องเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากครอบครัวน้อยมาก และแม้ว่านักศึกษาจะรู้ถึงประโยชน์ในการป้องกันโรคของถุงยาง แต่พวกเขาคิดว่าถุงยางมีราคาสูงเกินไป 📖

▶▶ นานาชาติไม่สนใจการตายของแม่และเด็ก

แม้ว่าองค์การสหประชาชาติจะได้ประกาศในปี ๒๕๕๘ เป็นปีการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millenium Development Goal-MDG) โดยมีเป้าหมายหนึ่งที่จะให้นานาชาติลดอัตราการตายของแม่และเด็ก แต่การศึกษาพบว่า โครงการดังกล่าวมีความคืบหน้าช้ามาก

โครงการดังกล่าวเริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ การศึกษาใน ๖๘ ประเทศ ซึ่งเป็นประเทศที่มีการตายของแม่และเด็กถึงร้อยละ ๙๗ ของการตายทั่วโลก พบว่า น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของประเทศเหล่านั้น ได้มุ่งเป้าไปสู่ปี ๒๕๕๘ โดยการส่งเสริมสุขภาพของหญิงตั้งครรภ์ให้ดีขึ้น และลดอัตราการตายของทารก ทว่าหลายๆ ประเทศไม่มีความคืบหน้าในเรื่องนี้เลย หรือคืบหน้าช้ามาก หรือสถานการณ์กลับแย่ลงก็มี โดยเฉพาะประเทศในแถบภูมิภาคทะเลทรายซาฮารา ในแอฟริกา

ดร.ริชาร์ด ฮอร์ดัน บรรณาธิการวารสารทางการแพทย์ ‘แลนเซต’ กล่าวในบทบรรณาธิการของเขาว่า ความคืบหน้าดังกล่าวถือว่ายังไม่เพียงพออย่างยิ่ง ‘ทารกและแม่ต้องตายลงเพราะผู้มีอำนาจไม่ยอมลงมือทำอะไร พวกนักการเมือง ผู้บริจาคทุนทรัพย์ ผู้ให้ทุนการวิจัย และกลุ่มประชาสังคม เป็นผู้ทรยศต่อการไปสู่เป้าหมายดังกล่าว’

การศึกษาพบว่า มีเพียง ๑๖ ประเทศที่กำลังมุ่งหน้าสู่เป้าหมายในปี ๒๕๕๘ ในจำนวนนี้ มี ๔ ประเทศตั้งเป้าลดการตายของแม่และเด็กลงครึ่งหนึ่งในปี ๒๕๕๘ อีก ๗ ประเทศได้เริ่มต้นโครงการไปเมื่อปี ๒๕๔๘ เช่น

บราซิล เม็กซิโก บังคลาเทศ และอินโดนีเซีย ส่วนประเทศในแอฟริกา ๑๒ ประเทศที่มีความขัดแย้งทางการเมืองถึงขั้นจับอาวุธ และมีอัตราการแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์สูง พบว่ามีอัตราการตายของแม่และเด็กสูงชันกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาคือ ควรมุ่งเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่หน่วยบริการ เพื่อให้บริการอย่างต่อเนื่องทั้งก่อนตั้งครรภ์ ระหว่างตั้งครรภ์ หลังตั้งครรภ์ ทารกในช่วง ๒๔ เดือนแรก และลดภาวะการขาดอาหาร ส่วนในด้านงบประมาณคาดว่าทั่วโลกต้องการเงินกว่าสามแสนล้านบาทต่อปีเพื่อให้ถึงเป้าหมายดังกล่าวในอีก ๗ ปีข้างหน้า

อนึ่ง ข้อมูลจากกรมอนามัยระบุว่า ประเทศไทยมีอัตราส่วนการตายของมารดา ๑๘.๒ ต่อแสนราย โดยตั้งเป้าจะลดให้เหลือ ๑๘ ต่อแสนราย ขณะที่ทั่วโลกอัตราการตายของมารดาอยู่ที่ ๔๐๐ ต่อแสนราย แบ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนา ๔๔๐ ต่อแสนราย ประเทศพัฒนาแล้ว ๒๐ ต่อแสนราย รวมแล้ว ๕๒๙,๐๐๐ รายต่อปี 📖

ในช่วง ๖ เดือนสุดท้ายในการดำเนินโครงการ ก้าวอย่างฯ ปีที่ ๕ เครือข่ายพันธมิตร เอ๊ย...ศูนย์ประสานงาน (Node) และคณะทำงานจังหวัดในทุกพื้นที่ ต่างเร่งระดมกำลังวิทยากรหลัก (MT.) เพื่อผลักดันให้เกิดสถานศึกษาต้นแบบในการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษา **๕** ทีม **สคร.๕** ร่วมกับคณะทำงาน ๔ จังหวัด ได้แก่ นครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ และสุรินทร์ ได้ขยายโรงเรียนที่พร้อมจะจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับเยาวชน เพิ่มอีกถึง ๒๐ โรงเรียน และมีครูที่ผ่านการอบรมไปแล้ว รวมทั้งสิ้น ๑๑๐ คน **๕** ยรรยง ผิวอ่อน สพท.สุรินทร์ เขต ๒ ร่วมกับ **สคร.๕** ใช้งบประมาณ สพฐ. จัดอบรมขยายผลกับสถานศึกษา ๖ โรงเรียน คือ **โรงเรียนทับโพธิ์พัฒนวิทย์ โรงเรียนปทุมมาศวิทยา โรงเรียนบ้านนาดี โรงเรียนโนนเทพ โรงเรียนช้างบุญวิทยา และโรงเรียนบ้านบึง** รวม ๔๒ คน งานนี้ ผอ.โรงเรียนช้างบุญวิทยาประกาศอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า ‘จะนำการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาไปเป็นหลักสูตรสถานศึกษาและพัฒนาให้เป็นสาระวิชาที่มีความหมายให้จงได้’ **๕** **โรงเรียนรัตนบุรี** จังหวัดสุรินทร์ จัดอบรมครูทุกคน เพื่อเตรียมความพร้อมเปิดสอนวิชา ‘เพศศึกษา’ มีหน่วยการเรียนรู้ ๐.๕ หน่วยกิต สำหรับนักเรียนทุกระดับชั้น ถือเป็นหนึ่งในโรงเรียนรุ่นแรกของก้าวอย่างฯ ที่มีการตัดเกรดให้นักเรียน **๕** เช่นเดียวกับ **โรงเรียนบ้านผือพิทยาสรรค์** จ.อุดรธานี ที่เปิดสอนเพศศึกษาเป็นวิชา ‘ทักษะชีวิต’ ๐.๕ หน่วยกิต และ **โรงเรียนพิบูลย์รักษ์วิทยา** จ.อุดรธานี ที่จัดทำหลักสูตรเพศศึกษาเป็นหลักสูตรสถานศึกษา ๑ หน่วยกิต โดยทุกโรงเรียนได้อบรมเตรียมครูทุกคนในโรงเรียนเสร็จสิ้นแล้ว **๕** แกนนำเยาวชน ‘มหาสตั้ม’ จ.นครราชสีมา กำลังทำค่ายแกนนำรุ่น ๕ เพื่อสร้างหน่ออ่อนที่พร้อมเติบโตตามรุ่นพี่มาติดๆ นอกจากนี้ยังคิดการใหญ่ทำงานพัฒนาสื่อเพื่อการรณรงค์งานเพศศึกษา งานนี้น้องๆ กอดคอกับเยาวชนรุ่นใหญ่อย่าง **พี่อ้อด YouthNet** ร่วมกันคิดงานออกมาได้ฉลุย **๕** ส่วนเครือข่ายก้าวอย่างฯ **นครศรีธรรมราช** และ **ตรัง** เตรียมพบปะสังสรรค์เพื่อคุยกันเรื่องทิศทางการบริการปรึกษาเรื่องเพศในโรงเรียน ที่จะเอื้อต่อการช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพเยาวชน การระดมสมองของทุกเครือข่ายได้ผลเป็นอย่างไร จะรายงานตามมามีติดๆ **๕** ท่ามกลางสถานการณ์ความไม่สงบใน ๓ จังหวัดภาคใต้ แต่คุณครูยังกล้าแกร่งจนเกิดครูเครือข่ายก้าวอย่างฯ กระจายเต็มพื้นที่แว่วมาว่า **เพชรน้อย สิงห์ข้างชัย** ผู้ประสานงานโนนคณาเขตได้ ปลื้มแบบหวิวๆ เพราะคนในพื้นที่จำนวนหนึ่ง

เข้าใจไปว่า ‘ก้าวอย่างฯ’ เป็นโครงการด้าน ‘ความมั่นคง’ (อ่าว) **๕** ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๑ นักศึกษาสาขาครุศาสตร์ที่ผ่านหลักสูตรเพศศึกษารอบด้านจาก **๖ มรภ.** ได้แก่ **เชียงราย พระนครศรีอยุธยา จอมบึง (ราชบุรี) เพชรบุรี อุบลราชธานี และยะลา** จะลงฝึกสอนรายวิชาเพศศึกษาในโรงเรียน **สพท.** ควบคู่กับการฝึกสอนรายวิชาเอก ทั้งนี้ได้แรงหนุนจาก **จินตนา เวชมี มรภ.พระนครศรีอยุธยา** ผู้ประสานงานโครงการฯ กับ **ท่านคณบดี มรภ.** ทุกแห่งในโครงการฯ เดินสายเข้าประชุมชี้แจงกับผู้บริหารโรงเรียน **สพท.** ในช่วงต้นเทอม **๕** **มรภ.นครศรีธรรมราช** โดยทีมงาน **จตุพร อัสวโรวรรณ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์** เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เพศศึกษารอบด้าน จึงกำหนดเป็นมาตรฐานข้อหนึ่งในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาฝึกสอน **๕** ทีมงาน ๓ อาจารย์แห่ง **มรภ.ลำปาง อุษณีย์ เย็นสบาย เบญจวรรณ เลาลลิต และ สุวรรณิ จันทรตา** นอกจากจะกำหนดให้เพศศึกษาเป็นกิจกรรมปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ชั้นปีที่ ๑ ทุกคนแล้ว ยังมีบทบาทช่วยเหลือและสนับสนุนด้านวิชาการให้กับ **ผู้ประสานงานภาคเหนือ** และโรงเรียนเพศศึกษาของ **สพฐ.** จนคิดเดินสายจัดฝึกอบรมครูแน่นไปจนถึงสิ้นปี ๕๑ แล้ว **๕** หลังจากค่าย **Youth Activists** แกนนำเยาวชนจังหวัดต่างๆ เริ่มวางแผนเชื่อมเครือข่ายการทำงานด้านเอดส์และเพศศึกษาระดับจังหวัดกันอย่างคึกคัก ล่าสุดจะจัดอบรมพัฒนาศักยภาพทีมพี่เลี้ยงจังหวัดเป็นลำดับถัดไป **๕** โครงการก้าวอย่างฯ จับมือกับ **สปสช. กรุงเทพฯ** เปิดงานหน้าใหม่ **Love Care Stations** เปิดตัว คลินิกเอกซนและศูนย์บริการสาธารณสุขสุขของ กทม. รวม ๑๓ แห่งทั่วกรุงเทพฯ มุ่งให้บริการที่เป็นมิตรแก่วัยรุ่นในการให้คำปรึกษา การตรวจเอชไอวี ตรวจมะเร็งปากมดลูก และคุมกำเนิดฟรี!! หลัง ๑ กรกฎาคม หารายละเอียดได้ที่ www.lovecarestation.com หรือ โทร. ๑๓๓๐ กด ๔ (๔ โมงเย็นถึง ๔ ทุ่ม) **๕** เห็นว่านี่จะเป็นต้นแบบให้ขยายผลได้ในโครงการกองทุนโลก ภาค ๒ หน่อยๆ เยาวชนต่างจังหวัดโปรดอดใจรอ ปีหน้าอาจเห็น Love Care Stations ไปไพล่แถวบ้านเรา **๕** โปรดฟังอีกครั้งหนึ่ง หลังจากทีหลักสูตรพัฒนา MT. หลักสูตรอบรมครู หลักสูตร Coaching และหลักสูตรผ่าตัดคู่มือกิจกรรมก้าวอย่างฯ ติดตลาดแวดวงการศึกษาแล้ว ขณะนี้ **องค์การแพธ** กำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาและทดลองใช้ ‘หลักสูตรเพศศึกษาสำหรับพ่อแม่’ ใน ๓ พื้นที่ ได้แก่ **ลำปาง สุรินทร์ และ นครปฐม** หลังปรับแก้หลักสูตรเข้าที่เข้าทางแล้ว ผู้ประสานงานโนนคณาเขตทุกพื้นที่เตรียมเหนื่อยคร่ำกัน...

ปลูกฝังความเป็น ‘สุภาพบุรุษ’ ช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของคนดู

จบไปอย่างเอปปี เอ็นดิง กับละคร ‘สวรรค์เบี่ยง’ แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่จบไปพร้อมกับละครและอาจกำลังจะเกิดขึ้นจากการดูละครคือ การทส่อทลอมคำนิยมพิศๆ บางอย่างให้กับคนดู ซึ่งจากการสำรวจโดยเอแบคโพลล์ พบว่า เยาวชนเกินกว่าการข่มขืนเป็นเรื่องธรรมดาของสังคม และอยากเป็นพระเอกจะได้ข่มขืนคนอื่นได้

ไอเดียหนึ่งจึงผุดขึ้นเพื่อช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวคือ การปลูกฝังความเป็น ‘สุภาพบุรุษ’ ให้กับเยาวชน

ยุรนันท์ ภมรมนตรี ที่ปรึกษา รมว.ศึกษาธิการ กล่าวว่า ‘ละครปัจจุบันมีการเพิ่มความรุนแรงเพื่อให้ทันสมัย เข้มข้น ซึ่งคนดูก็ชื่นชอบ สังเกตว่าละครเรื่องไหนที่ตบตีกันจะฮิต ซึ่งเป็น การตอบสนองกันและกัน และยังสะท้อนสภาวะสังคมขณะนี้ว่ากำลังน่าเป็นห่วงมาก ยิ่งถ้าจบแบบแฮปปี้ เอ็นดิง คนก็จะไม่มองด้านลบเลย

‘ผมคงบอกไม่ได้ว่าไม่ควรผลิตละครทำนองนี้ เพราะก็จะค้านกับคนดูที่ชื่นชอบ แต่ควรจะมีสื่อดี สร้างสรรค์มาเป็นตัวเลือกให้กับคนดูบ้าง

‘โครงการสุภาพบุรุษที่ผมเสนอนั้น เพื่อปลูกฝังความเป็นสุภาพบุรุษให้กับเด็ก เช่น การให้เกียรติคนอื่น พูดจาดี มีน้ำใจ ฯลฯ เป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายๆ สมควรได้รับการยกย่อง เพื่อให้เกิดความภูมิใจและเป็นแบบอย่าง และเพื่อให้เห็นด้านดีๆ ของสังคม จึงควรปลูกจิตสำนึกเรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก เพื่อจะได้ติดตัวเขาไปจนโต

‘นอกจากนี้ทั้งภาครัฐและเอกชน ควรมาพูดคุยหาจุดร่วมเพื่อแก้ปัญหา เพราะไม่ใช่เพียงแค่การข่มขืน แต่ยังรวมไปถึงพฤติกรรมความรุนแรงอื่นๆ ด้วยที่สื่อนำเสนอ’

เสาวรส คำศรี แกนนำเยาวชนกัลลาลาดวน โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม จ.ศรีสะเกษ กล่าวว่า ‘ละครหลายเรื่องทำให้คนดูอิน และถ้าได้ดูซ้ำๆ ก็อาจเกิดความเคยชินจนรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา ผลที่อาจตามมา กับเยาวชนบางกลุ่มคือ การเลียนแบบ เพราะส่วนใหญ่เด็กจะดูทีวีคนเดียว ไม่มีใครสนใจคอยแนะนำ

‘การปลูกฝังความเป็นสุภาพบุรุษก็อาจจะช่วยได้ แต่ไม่มาก เนื่องจากเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ เพราะส่วนใหญ่ มักจะขึ้นอยู่กับ การเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมของสังคมที่เอื้อ แต่ถ้าผู้จัดนำเสนอแนวที่ต่างออกไป เช่น นางเอกไปแจ้งความเอาผิดกับพระเอก ก็อาจจะน่าติดตามมากขึ้น หรือให้ความรู้ไปพร้อมกับความบันเทิง ซึ่งสื่อเองควรนำเสนอด้านดีมากกว่าด้านไม่ดีให้กับสังคม อีกหนึ่งวิธีคือ อาจจัดเวลาการออกอากาศให้เหมาะสมกับเยาวชน

‘นอกจากนี้ผู้ใหญ่ในชีวิตของวัยรุ่นทั้งพ่อแม่ ครูญาติฯ ควรชวนเขาคุย แนะนำ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ให้โอกาสเด็กตั้งคำถาม ดีกว่าการบอกอย่างเดียว เพราะเด็กจะเชื่อ โดยเริ่มจากเรื่องใกล้ตัว เพื่อให้เยาวชนก้าวอย่างไปข้างหน้าได้อย่างมั่นใจ’

ค่าย “เพื่อน”

ปิดเทอมที่ผ่านมา ได้มีโอกาสจัดค่าย เป็นการจัดค่ายเรื่องเอดส์ โดยไม่ต้องพูดถึงเรื่องเอดส์เลย

เหตุผลก็คือเรากำลังสร้างการเรียนรู้เรื่อง ‘เอดส์’ ไม่ใช่เรื่อง ‘โรค’ เอดส์

ผู้เข้าร่วมในค่าย ก็มีครูในโครงการก้าวอย่างๆ เยาวชนในโครงการก้าวอย่างๆ ผู้ติดเชื้อ เยาวชนที่ติดเชื้อ ครอบครัว เยาวชนที่ติดเชื้อ เยาวชนที่ไม่ได้ติดเชื้อแต่ผู้ปกครองติดเชื้อ รวมแล้วเกือบร้อยชีวิต... แน่นนอน เป็นเยาวชนชนชั้นส่วนใหญ่

ชาวนักค่ายทุกคนมากันอย่างสมัครใจ และได้รู้ว่า มี ‘กลุ่มไหน’ บางที่มาร่วมค่าย เพียงแต่ไม่รู้ว่ามีคนไหนมีเชื้อเอชไอวี เพราะไม่ใช่ประเด็นสำคัญของค่ายนี้

ประเด็นของค่ายคือ การได้เรียนรู้ชีวิตซึ่งกันและกัน เพราะโลกแห่งความจริง เราต้องอยู่ร่วมกัน

สามวันสองคืนในค่าย กิจกรรมที่เตรียมไว้มีหลายอย่าง เช่น วันแรก ไปเล่นกีฬาชายหาด โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกคนไม่ว่าเด็กเล็กหรือเด็กโต

วันที่สอง แบ่งกลุ่มเยาวชนเข้าฐานทำอาหาร เช่น น้ำเต้าหู้ ขนมครก แกงเลียง หรือตำน้ำพริก ใครมีฝีมืออะไรก็แสดงออกมาให้หมด แล้วมากินข้าวร่วมกัน ส่วนตอนบ่ายช่วยกันทำเทียน สานปลาตะเพียน แล้วออกเดินขายให้แก่นักท่องเที่ยวแถวนั้น เพื่อนำเงินรายได้ไปบริจาคให้มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ

ในวันสุดท้าย ผมได้ขอคุยกับน้องๆ วัยรุ่น ๒ กลุ่มๆ ละ ๔-๕ คน คือ กลุ่มวัยรุ่นที่ติดเชื้อเอชไอวี และกลุ่มวัยรุ่นจากโครงการก้าวอย่างๆ ว่าได้เรียนรู้อะไร

น้องๆ ที่มีเชื้อเอชไอวี บอกชัดเจนว่า เคยแต่เข้าค่ายที่เป็นเยาวชนที่ติดเชื้อด้วยกัน หรือไม่ก็เข้าค่ายทั่วไปของโรงเรียน เมื่อมาค่ายนี้ ตอนแรกก็กังวลใจมาก แต่แล้วก็รู้สึกดี เพราะค่ายนี้ทำให้รู้สึกว่า ตัวเองก็เหมือนเยาวชนทั่วๆ ไปที่ไม่ได้มีความแตกต่างอะไรกันเลย

เมื่อก่อนเคยแต่คิดว่า คงถูกรังเกียจถ้ามีใครรู้ว่าติดเชื้อ แต่เมื่อมาค่ายนี้ กลับพบว่าไม่มีใครสนใจเรื่องการติดเชื้อ ซึ่งทำให้รู้ว่ามีคนจำนวนมากที่ไม่ได้คิดอะไรกับผู้มีเชื้อ

และก็ได้เรียนรู้ว่า คุณค่าของเรามีอยู่ในตัว ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเชื้อเอชไอวี

ส่วนน้องๆ เยาวชนก้าวอย่างๆ เห็นว่า มาค่ายครั้งนี้ดีกว่าการ ‘สอน’ เรื่องเอดส์ เช่น น้องคนหนึ่งบอกว่า เคยเล่นกิจกรรมระดับความเสี่ยง (QQR) เรียนเสร็จก็รู้ว่าแบบนี้เสี่ยง แบบนี้ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ แต่ก็ยังกังวลใจอยู่ แต่ค่ายนี้บอกได้ชัดเจนว่า ชีวิตจริงของเราได้อยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อมาตั้งนานแล้ว เพียงแต่เราอาจจะไม่รู้เท่านั้นเอง การมาค่ายจึงทำให้ความกังวลใจหายไปหมด

น้องผู้ชายอีกคนหนึ่งบอกว่า ‘ค่ายนี้ถ้าจะเอาความสนุก ก็อาจจะสู้ค่ายบางค่ายไม่ได้ แต่ถ้าจะเอาเรื่องที่ผมได้เรียนรู้จักชีวิตและตัวเอง ค่ายนี้ผมได้มากที่สุดเลย’

ขณะที่น้องผู้หญิงอีกคนบอกว่า ‘อยากให้ครูเลิกฉายซีดีเรื่องเอดส์ของวัดแห่งหนึ่ง ที่ชอบเอามาฉายให้นักเรียนดู คัดง่ายๆ นอกจากจะไม่เกี่ยวกับชีวิตของหนูแล้ว ถ้าเพื่อนหนูที่ติดเชื้อในค่ายนี้มานั่งดูซีดีนี้ด้วยกัน ไม่เห็นจะทำให้อะไรดีขึ้นตรงไหน แถมทำให้หมดกำลังใจไปอีก’

และที่เด็ดจริงๆ ก็คือประโยคตอนจบของน้องที่ว่า ‘พี่คะ ใช้แบบนี้หรือเปล่าที่พี่อยากให้หนูเข้าใจ’

‘แบบไหนล่ะ’ ผมถาม

น้องตอบว่า ‘ก็เรื่องสิทธิของความเป็นมนุษย์’

ก้าวเล็ก ก้าวแรก แต่มั่นคง... ของเมืองปานวิทยา

แม่เมืองปานวิทยาอำเภอเมืองปานจังหวัดลำปาง เพิ่งเข้าร่วมโครงการก้าวอย่างอง่างเข้าใจเมื่อปี ๒๕๕๐ แต่ก็สามารถปรับแผนการจัดการสอนเพศศึกษา จากเดิมที่ให้ครูที่ปรึกษานำไปใช้สอนเฉพาะในชั่วโมงโฮมรูม มาจัดเป็นวิชาเพศศึกษาในหมวดสาระเพิ่มเติม ทำให้ปัจจุบันเด็กในโรงเรียน ซึ่งมีประมาณ ๕๐๐ กว่าคน ตั้งแต่ชั้น ม.๑ - ม.๖ ได้เรียนเพศศึกษากันทุกคน

↑ จีรวรรณ พานธารักษ์

ครูผู้ประสานงานโครงการฯ ประจำโรงเรียน อาจารย์จีรวรรณ พานธารักษ์ ย้อนความหลังถึงสาเหตุที่โรงเรียนเมืองปานฯ ให้ความสำคัญกับเพศศึกษา จนเป็นหนึ่งในโรงเรียนนำร่องของโครงการฯ ว่า ‘เราได้ไปประชุมร่วมกับสาธารณสุขอำเภอ ก็รับทราบว่าสถานการณ์ของวัยรุ่นในอำเภอเมืองปานที่ตั้งครกไม่พร้อมนั้นมีตัวเลขสูง ประกอบกับได้มีโอกาสไปร่วมงานเวทีวิชาการเพศศึกษาภาคเหนือของก้าวอย่างฯ เห็นรูปแบบการสอนที่หลากหลายของแต่ละโรงเรียน คณะทำงานเลยกลับมาพูดคุยกันถึงการให้ความสำคัญและจริงจังกับการสอนเพศศึกษาให้มากขึ้น’

ดังนั้น โรงเรียนเมืองปานวิทยา โดย**ผู้อำนวยการโรงเรียน บรรจง พฤกษ์ศรี** ได้ให้ครูทั้งโรงเรียนซึ่งมีประมาณ ๕๐ คนเข้าร่วมอบรมกับโครงการฯ เพื่อให้สามารถกลับมาสอนในโรงเรียนได้ทุกคน รวมทั้งผู้บริหารเองก็เข้าร่วมด้วย แต่คณะทำงานโรงเรียนเมืองปานวิทยา

↑ บรรจง พฤกษ์ศรี

ยังไม่มั่นใจว่าผู้ปกครองจะเห็นชอบด้วยหรือไม่ ผู้อำนวยการโรงเรียนจึงได้ขอความเห็นเรื่องการสอนเพศศึกษาจากที่ประชุมคณะกรรมการสถานศึกษา ผลปรากฏว่านอกจากจะได้รับ ‘ไฟเขียว’ แล้ว ยังได้รับงบประมาณ

สนับสนุนจาก อบต.เป็นแห่งแรกของอำเภอในเรื่องการสอนเพศศึกษาอีกด้วย

บรรจง ในฐานะผู้บริหารเห็นว่า บทบาทสำคัญยิ่งของผู้บริหารมีหน้าที่สร้างความเข้าใจเชื่อมระหว่างชุมชน ผู้ปกครอง และโรงเรียนให้เห็นความสำคัญในเรื่องต่างๆ ให้ไปในทิศทางเดียวกัน

สมาน เพ็งสว่าง ปลัด อบต.เมืองปาน ขยายความถึงการร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนเมืองปานฯ และหน่วยงานท้องถิ่นจนได้งบประมาณสนับสนุนว่า เป็นหนึ่งในหลักการกระจายอำนาจและสร้างการมีส่วนร่วม

‘ทาง อบต. เห็นว่าโครงการนี้เป็นแนวทางที่จะทำให้ละอ่อนได้มีชีวิตที่ดี ก็เลยสนับสนุนงบประมาณให้โรงเรียนจัดอบรมแก่

↑ สมาน เพ็งสว่าง

ผู้ปกครองสองวัน โดยใช้กองทุนสุขภาพตำบล ซึ่งเป็นงบที่ สปสช. (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ) จัดสรรให้แก่ทุก อบต. พอจัดไปแล้ว พบว่าได้ผลดี เพราะเด็กๆ ดื้อน้อยลง ทาง อบต. ก็มีแผนว่าจะใส่โครงการเหล่านี้ไว้ในปีถัดไป โดยใส่ไว้เป็นงบจัดสรรจาก อบต. เอง’

‘เมื่อการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนเราเกิดจากความเห็นชอบร่วมกันมาก่อนโดยกรมการสถานศึกษา จึงทำให้เราไม่มีปัญหาในเรื่องการสร้างคามยั่งยืนในการสอนอย่างแน่นอน’ ผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองปานวิทยากล่าวอย่างมั่นใจ

และนี่คือ ก้าวแรกของ ‘โรงเรียนต้นแบบก้าวอย่างฯ’ ที่เป็นก้าวเล็กๆ ที่สำคัญ และมั่นคง เพราะเกิดจากการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่

เรื่อง ‘ยัดดอก พกถุง’ ของวัยรุ่น

‘แล้วเขาก็หายไปไม่ถึงห้านาที กลับมาพร้อมกับกล่องถุงยาง หนูรู้เลยว่าจริงๆ เขาคงพกไว้ แล้วเขาก็มาสารภาพกับหนูทีหลังว่าวันนั้นพกติดตัวมาด้วย แต่อยากรู้ว่าหนูจะทำยังไง เพราะเขาเองก็ไม่มั่นใจว่าเขาเป็นคนแรกของหนูจริงหรือเปล่า แต่ไม่กล้าพูดขึ้นก่อน’

‘รักหญิงปะ ถ้ารักหญิง อยากมีอะไรกับหญิง ก็ต้องใส่ถุง’

‘ไม่มีถุงยาง’

‘ข้างล่างมีชาย’

‘ไม่เอา มันไม่มัน’

‘งั้นก็คบกันแบบเพื่อนไปก่อน’

‘แต่เราคบกันมานานแล้วนะ’

‘นั่นแหละ ถ้าอยากมีอะไร ก็ต้องใส่ถุง’

บทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างหญิงสาวอายุ ๑๙ ปี กับแฟนของเธอที่คบกันได้เกือบปี จึงตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์...ครั้งแรก... โดย ‘ต่อรอง’ ให้แฟนหนุ่มใช้ถุงยางอนามัยกับเธอ

‘แล้วเขาก็หายไปไม่ถึงห้านาที กลับมาพร้อมกับกล่องถุงยาง หนูรู้เลยว่าจริงๆ เขาคงพกไว้ แล้วเขาก็มาสารภาพกับหนูทีหลังว่าวันนั้นพกติดตัวมาด้วย แต่อยากรู้ว่าหนูจะทำยังไง เพราะเขาเองก็ไม่มั่นใจว่าเขาเป็นคนแรกของหนูจริงหรือเปล่า แต่ไม่กล้าพูดขึ้นก่อน’

หญิง บอกว่าเหตุที่เธอยืนยันให้แฟนใช้ถุงยางอนามัย เพราะเธอไม่อยากมีปัญหาตามมาภายหลัง ทั้งเรื่องท้อง เรื่องโรค เธอได้เรียนมาจากโรงเรียนแล้วว่า การกินยาคุมกำเนิดนั้นมีผลเสียหลายอย่าง

‘ตั้งแต่นั้นมา เราก็ใช้ถุงยางกันตลอด โดยแฟนหนูจะเป็นคนรับผิดชอบ พกติดตัวไว้ ก็มีบ้าง บางครั้งที่เราไม่ได้ใช้ เพราะว่าหมด ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น ก็ใช้วิธีหลังข้างนอก’ ซึ่งเป็นครั้งที่เธอรู้สึก ‘ไม่เต็มที่’ เมื่อมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีถุงยางอนามัย

‘มันกังวลนะ กลัวไปหมด เพราะแฟนหนูเคยมีอะไรกับใครมาหลายคน สำหรับหนู ความรู้สึกไม่ต่างกันเลย ระหว่างการใส่ถุงกับไม่ใส่ถุง ถึงแฟนจะบอกว่า ไม่ใส่ ‘เสียว’ กว่าก็เหอะ’

หญิงบอกความเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับการรณรงค์ให้วัยรุ่นพกถุงยางอนามัยว่า ‘ผู้หญิงซื้อถุงยางก็ไม่ใช่เรื่องน่าอาย หนูเองก็เคยซื้อ หนูว่าเดินไปซื้อถุงยางยังดีกว่าเดินไปทำแท้ง’

สิ่งที่น่าคิดจากเรื่องของหญิงคือ ถ้าวันนั้น หญิงไม่เสี่ยงแข็ง แฟนของเธอจะกล้าขอใช้ถุงยางกับเธอไหม หรือจะเป็นเช่น เจ๊ียบ

‘มันกังวลนะ: กลัวไปหมด เพราะแฟนเคยมีอะไรกับใครมาหลายคน สำหรับหนูความรู้สึกไม่ต่างกันเลยระหว่างการใช้ถุงกับไม่ใช้ถุง ถึงแฟนจะบอกว่าไม่ใช่ ‘เสีย’ กว่าก็เถอะ’

เจี๊ยบ เป็นเพื่อนกับหญิง อายุไล่เลี่ยกัน เธอคบกับแฟนได้ไม่กี่เดือนก็มีเพศสัมพันธ์กัน เจี๊ยบเล่าว่า เธอไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนในครั้งแรก ‘อู๊ อารมณ์มันพาไป แต่ทำไม่สำเร็จ เพราะหนูเจ็บ แล้วก็กลัว เพราะไม่มีถุงยางเลยขอให้เขาหยุด ครั้งต่อๆ มา เขาก็เลยใช้ถุงยาง’

เจี๊ยบไม่เคยเรียนเรื่องเพศศึกษาจากโรงเรียน และไม่เคยเป็นฝ่ายซื้อถุงยางอนามัยด้วยตัวเอง แต่เพื่อนรอบข้างตัวเธอ ล้วนเป็นตัวอย่งที่ทำให้เธอเห็นความสำคัญของถุงยางอนามัย ‘มีเพื่อนหลายคนที่ยัง หนูไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น’

ทั้งเจี๊ยบและหญิงต่างก็ไม่มีความรู้สึก ‘สนุก’ กับการมีเพศสัมพันธ์ แต่เพราะแฟน ทำให้เธอสองคนยินยอม แม้จะรู้ว่าพ่อแม่คงเสียใจกับสิ่งที่ทำ

‘ไม่กล้าบอกแม่ เพราะกลัวแม่เสียใจที่เราทำอะไรกับแฟน แต่โดยส่วนตัว ไม่ได้รู้สึกอะไรกับการมีเพศสัมพันธ์ ไม่สนุกด้วยแฟนเขาก็บอกให้ทำอะไรให้บ้าง หนูก็ไม่ทำให้นอนเฉยๆ หลังๆ ก็เริ่มเบื่อ’ เจี๊ยบเล่าและบอกว่า เธอไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเกิน ๑ ครั้งในการเจอกันแต่ละครั้ง

หญิงก็เช่นเดียวกันที่ไม่ค่อยมีเพศสัมพันธ์กับแฟนบ่อยนัก เธอเชื่อว่าเป็นข้ออ้างของผู้ชายที่บอกว่า เวลา ‘แข็งตัว’ แล้วต้องระบาย ปลดปล่อย

‘บางที หนูก็บอกให้เขาไปเข้าห้องน้ำ แต่เขาไม่ยอม เห็นแข็งแป๊บเดียว ก็อ่อนตัวแล้ว หนูว่าเป็นข้ออ้างของผู้ชายมากกว่า บางครั้ง หนูไม่อยากมี ก็ใช้วิธีชวนเขาออกไปเดินเล่น’

นั่นคือมุมมองของผู้หญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศ และให้ความสำคัญต่อการใช้ถุงยางอนามัย

มาตุ้มผู้ชายบ้าง

‘ก่อนจะมี ก็เคยลองสวมถุงยางมาแล้ว เพราะไม่อยากรู้สึกแสบๆ กังๆ ต่อหน้าสาวๆ เลยซ้อมมือไว้ก่อน ความจริงครั้งแรกของผมนั้นก็เป็นไปแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่ได้คิดมาก่อน แต่ว่าผมพกถุงยางไว้แล้ว เลยได้ใช้’

เก่ง อายุ ๑๘ ปี เป็นวัยรุ่นคนหนึ่งที่มีเพศสัมพันธ์โดยใช้ถุงยางอนามัยเสมอมาตั้งแต่ครั้งแรก ความรู้สึกของเก่งก็ไม่ต่างจากหญิง เมื่อมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ไม่มีถุงยางอนามัย แต่มีเพศสัมพันธ์

‘บังเอิญว่ามันหมด เธอก็อดอั้นจนทนไม่ไหว ผมเลยหลังข้างนอก แต่ผมไม่มีความสุข มันไม่สบายใจ ไม่เหมือนกับเวลาที่เรานำถุงยาง เพราะเราไม่ต้องกังวลอะไรเลย แต่ครั้งนั้น เราต้องมานั่งลุ้นทีหลังว่าจะ ‘พลาด’ ไหม สำหรับผม ความรู้สึกสุขมันไม่ต่างกันเลยนะไม่ว่าจะใช้ หรือไม่ใช้ถุงยาง ต่างกันแค่ใช้ถุงยางทำให้เราถึงได้ช้า ซึ่งผมว่าเป็นข้อดีมาก’

เก่งบอกว่าคนที่พกถุงยาง สำหรับเขาคือคนที่มองการณ์ไกล ไม่ได้แปลว่าคนนั้นพร้อมจะมีได้ทุกที่เหมือนบางเสียงของสังคมที่สะท้อนออกมา

‘ทุกบ้านก็ต้องมีถึงดับเพลิงติดไว้ใช้ไหม แต่มันไม่ได้แปลว่าบ้านหลังนั้นจะไฟไหม้เนี่ย’

เก่งเรียนรู้เรื่องความสำคัญของถุงยางอนามัยจากแม่

‘ครูไม่เคยพูดถึงเรื่องเพศศึกษาหรือถุงยางในห้องเรียนเลย พวกเราต้องศึกษาเรียนรู้เอาเอง แทบไม่ต่างอะไรจากวิชาอื่นๆ หรือ’

ในสถานการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์ เขาไม่เคยพูดคุยเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่ก่อน เขาคิดว่า ‘เป็นเรื่องรู้กัน’ แม้บางครั้ง ฝ่ายหญิงจะเอ่ยว่า ‘ไม่ต้องใช้ก็ได้ เพราะวันนี้มีเม็นส์’ เขาก็ยังขอใช้ ‘ผมว่ามันทำให้เราสบายใจทั้งคู่ ผมไม่ค่อยเชื่อเรื่องกินยาคุม เพราะเราไม่รู้ว่าจะได้ผลจริงไหม ผมจึงใช้ถุงยาง เพราะทุกคน ‘รอ’ ได้’

เช่นเดียวกับ ตุ่ม อายุ ๒๓ ปี ซึ่งใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ เพราะได้ยินเรื่องของผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์มาตั้งแต่ยังเล็ก

‘ครั้งแรก’ แม้เขาไม่มีถุงยางอนามัยติดตัว แต่ฝ่ายหญิงมีติดห้องไว้

‘ตอนที่เล่าโลมกันไปจนเธอบอกว่าเธอทนไม่ไหวแล้ว ผมก็เลยขอเวลาใส่ถุงยาง เธอก็บอกว่า ‘ยังงี้ก็ได้ เร็วๆ เข้า’

แล้วถ้าไม่มีถุงยางอนามัยในวันนั้น ตุ่มจะอย่างไร ‘ผมคงใช้วิธีออร์ลเซ็กส์ให้ เพราะผมก็เลือกใช้วิธีนี้บ่อยๆ เวลาเมื่อก่อนกับผู้หญิง แต่เมื่อไหร่ที่สอดใส่ ผมจะใช้ถุงยางทุกครั้ง’

สำหรับตุ้ม เขาเคยพูดคุยกับแฟนล่วงหน้าถึงความจำเป็นในการใช้ถุงยางอนามัย ไม่ได้ทำไปโดยอัตโนมัติ เช่นแก๊ง และเขายอมรับถึงความรู้สึกที่ต่างกันระหว่างการสวมกับไม่สวมถุงยางอนามัย

‘ก็เคยมีตอนที่สอดใส่โดยไม่มีถุง แต่ยังไม่ได้โยก ก็เอาออกก่อน ก็รู้สึกถึงความต่างนะว่า เวลาไม่ใส่ เสียวกว่า

แต่ใส่ถุงยาง ทำให้หลังซ้ากว่านะ แล้วก็สบายใจกว่าด้วย’

แก๊งและตุ้มเห็นตรงกันว่า การรณรงค์ให้วัยรุ่นกล้าใช้ถุงยางอนามัย ต้องทำให้เป็นเรื่องแฟชั่น สร้างค่านิยมใหม่ขึ้นมาให้เห็นว่าเป็นเรื่องทำได้ เพราะวัยรุ่นส่วนมากคิดเรื่องเซ็กส์ แต่ไม่คิดเรื่องถุงยาง

‘เฮ้ย นอนกับผู้หญิงที่ไม่รู้จัก ไม่กลัวเหรอ’ แก๊งเล่าว่าเคยมีเพื่อนคนหนึ่งถามคำถามนี้ เมื่อรู้ว่าเขาไปค้างคืนกับผู้หญิง ‘แปลกหน้า’

‘อ้าว ก็ใช้ถุงยาง แล้วจะกลัวอะไร’

ไม่มีเสียงตอบจากเพื่อนคนนั้น แต่แก๊งเห็นสีหน้าของเพื่อนที่แทนคำพูดว่า

‘เออ... จริงด้วย’

6 ข้อ (๙-๙)

ก้าวข้าม

อนุเมืองราด

แยกไม่ออก

ในการอบรมวิทยากรหลัก หรือ MT. ขณะที่ละครเรื่อง ‘สวรรค์เปียง’ กำลังฮิต บทสนทนาหลังการอบรมจึงเกิดขึ้นแบบนี้

MT. คนที่หนึ่ง : นางเอกกับนางร้ายในละครแตกต่างกันตรงไหน

MT. คนที่สอง : นางเอกต้องอ่อนหวาน ส่วนนางร้ายต้องแก่แดด

MT. คนที่หนึ่ง : นั่นก็ใช่ แต่ยังไม่ถูกทั้งหมด

MT. คนที่สอง : งั้นก็รู้แล้ว ว่าแตกต่างกันตรงไหน

MT. คนที่หนึ่ง : แตกต่างกันตรงที่ว่า ถ้าเป็นนางร้าย พระเอกเอาอย่างไรก็ไม่ท้อง แต่ถ้าเป็นนางเอก ที่เดียวก็ท้องเลย

MT. คนที่สอง : เออ จริงๆ ด้วย

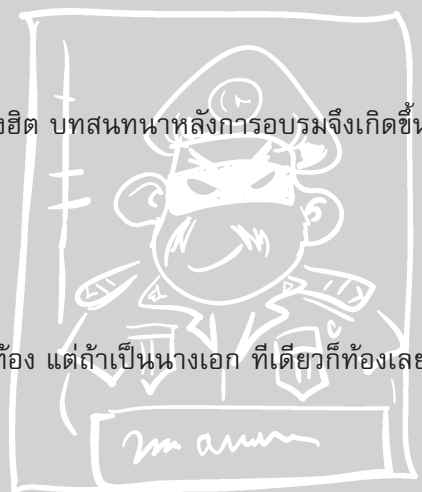
MT. คนที่หนึ่ง : มีอีก แล้วในละคร ตำรวจกับผู้ร้ายแตกต่างกันตรงไหน

MT. คนที่สอง : ตำรวจมาตอนจบ

MT. คนที่หนึ่ง : นั่นก็ใช่ แต่ก็ยังไม่ถูกทั้งหมด

MT. คนที่สอง : งั้นก็รู้แล้ว ว่าตำรวจกับผู้ร้ายแตกต่างกันตรงไหน

MT. คนที่หนึ่ง : (พิมพ์เบาๆ) โห เดียวนี้แยกไม่ออกแล้วหรือว่า ตำรวจกับผู้ร้ายแตกต่างกันตรงไหน

พัฒนาเยาวชน... ผ่านสื่อมวลชน

‘วาทะถิ่นดาว ไฉไทยเมยามัวเช็กส์’
‘เด็กไทยห่วงใยสิ่งแวดล้อม รวมกลุ่มปลูกป่า’

ลองคิดดูเล่นๆ ว่า หากมีพาดหัวข่าว ๒ ชิ้นข้างต้น
คุณจะทำเลือกอ่านข่าวชิ้นไหนก่อน?

บ้างคงตอบว่าเลือกอ่านข่าวชิ้นแรกก่อน เพราะ
พาดหัวชวนให้ติดตาม แต่บ้างคงตอบว่าเลือกอ่านข่าว
ชิ้นหลัง ด้วยเหตุผลที่ว่าชิ้นชมที่เด็กไทยทำความดีเพื่อ
สังคม

ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ข่าวสารเกี่ยวกับเยาวชนที่
ถูกนำเสนอผ่านสื่อในปัจจุบันนั้น มีพื้นที่ให้กับ ‘ข่าวร้าย’
มากกว่า ‘ข่าวดี’ และข่าวร้ายก็มักจะมาก่อนข่าวดีเสมอ

ผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาเรื่อง ‘บทบาทของ
หนังสือพิมพ์ในการพัฒนาเยาวชน กรณีศึกษาหนังสือ
พิมพ์โพสต์ทูเดย์ ส่วนแมกกาซีน’ เพื่อศึกษาว่า
หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ให้พื้นที่แก่ข่าวด้านดีของเยาวชนมาก
น้อยเพียงใด

ผลการศึกษาก็เป็นที่น่าดีใจว่าหนังสือพิมพ์โพสต์
ทูเดย์ ส่วนแมกกาซีน ให้พื้นที่แก่ข่าวด้านดีของเยาวชน
เช่น เยาวชนได้แสดงศักยภาพและความสามารถทาง
ความคิดและจินตนาการ การมีจุดยืนที่ชัดเจน การ
บำเพ็ญประโยชน์แก่ชุมชน หรือเยาวชนใส่ใจในปัญหา
สังคมและร่วมคิดหาทางแก้ไข เป็นต้น มากกว่าข่าวด้าน
ไม่ดีอย่างการมองว่าเยาวชนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของสังคม

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น สาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีข่าวด้านดีมาก
กว่าก็เพราะส่วนแมกกาซีน เป็นส่วนที่อยู่ด้านในของ
หนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ที่เน้นการให้ความรู้ควบคู่ความ
บันเทิง

ผู้เขียนสังเกตเห็นว่า หนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับมัก
นำเรื่องดีๆ ของเยาวชนไว้ด้านในของหนังสือพิมพ์ เช่น
เยาวชนที่มี ‘ความสามารถอันโดดเด่น’ ผ่านเวทีประกวด
หรือแข่งขันชนะได้รับรางวัล ในขณะที่ ‘พื้นที่’ หน้าที่หนึ่ง
มักมีแต่ข่าวร้ายของเยาวชน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในขณะที่พื้นที่ด้านในมีแต่การ
เชิดชูเยาวชนที่โดดเด่น แต่พื้นที่สำหรับเยาวชนที่ไม่ได้
ทำอะไรผิด ไม่ได้เรียนหนังสือเก่ง หรือชนะการประกวด
เวทีใด หากสิ่งที่พวกเขาทำคือการเป็นอาสาสมัครเล็กๆ
หรือบำเพ็ญประโยชน์เพื่อชุมชน พื้นที่สำหรับพวกเขา
เหล่านี้มักจะหายไป

ทุกวันนี้ สังคมมักตำหนิเยาวชนที่ทำผิด และเชิดชู
เยาวชนที่เก่ง จนอาจลืมไปหรือเปล่าว่าเยาวชนส่วนใหญ่
(ที่มีมากกว่าที่ทำผิด และมีมากกว่าคนเก่ง) แทบจะ
ไม่มีที่ยืนอยู่แล้ว

สังคมคงต้องช่วยให้เยาวชนส่วนใหญ่ได้มี ‘พื้นที่’ ที่
ดีในสังคม วิธีที่สามารถทำได้คือต้องใช้สื่อมวลชนให้
เป็นประโยชน์ ซึ่งหากผู้บริโภคช่วยกันเลือกรับแต่ข่าว
สารด้านดีของเยาวชน ก็จะเป็นการกดดันให้สื่อมวลชน
ปรับตัวโดยเลือกนำเสนอแต่ข่าวด้านดีเช่นกัน เพราะสื่อ
ส่วนใหญ่ก็มักจะเลือกนำเสนอข่าวตามความสนใจของ
ผู้บริโภคอยู่แล้ว

ลองจินตนาการดูว่า หากสื่อนำเสนอเรื่องราวด้านดี
ของเยาวชนเป็นเนื้อที่ร้อยละ ๗๐ ของเนื้อหาเกี่ยวกับ
เยาวชนทั้งหมด ผลที่จะเกิดขึ้นโดยที่เราอาจไม่คาดคิดก็
คือ เยาวชนในสังคมอาจจะหันมา ‘เลียนแบบ’ พฤติกรรม
สร้างสรรค์

ที่พวกเขาได้รับรู้ผ่านสื่อ

ทาง (ไม่) ลัด ในการทำงานพัฒนาเยาวชน

‘หล้า’ เป็นที่รู้จักดีในกลุ่มเยาวชนในเชียงใหม่ โดยเฉพาะเด็กแก๊ง เด็กร้านเกม เด็กแว้นท์ สก๊อยเกิร์ล เด็กบอร์ด เด็กแนว เด็กที่ชอบสักลาย เด็กเท่ยวับ-บาร์ หรือกลุ่มเด็กต่างๆ ที่มักจะถูกขนานนามจากสังคมว่าเป็นกลุ่ม **‘เด็กไม่ดี’**

แต่ในมุมมองที่ทำงานและคลุกคลีกับเยาวชนกลุ่มนี้มานานหลายปีอย่าง **หล้า** หรือ **รัชณี ศรีอ่อนศรี** ที่ปรึกษากลุ่ม **‘We are your Friends’** หรือ WY กลับมองว่า **‘เยาวชนที่ไหนก็เหมือนกัน และต้องการการดูแลเอาใจใส่ และพัฒนาเหมือนๆ กัน’**

จริงหรือที่เยาวชนที่ถูกมองว่า **‘โหด-เลว-ดี’** ในตีกีต่างๆ ล้วนก็เป็นเยาวชน **‘เหมือนๆ กัน’** หากเป็นเช่นนั้นยุทธศาสตร์ของงานพัฒนาเยาวชนจะเป็นอย่างไร คนทำงานด้านเยาวชนหลายแบบหลายแนวทั่วประเทศมีบทเรียนอะไรบ้างที่จะมาเล่าสู่กันฟัง

เผื่อจะเป็น **‘ทางลัด’** ให้คนทำงานได้เลือกก้าวเดิน...

*เยาวชนบางคนเคยต้องคดี บางกลุ่มเคยมีเรื่องทะเลาะกันมาก่อน จึงเป็นการยากที่จะให้เยาวชนทุกกลุ่มมาทำงานร่วมกัน แต่เมื่อ **‘เปิดพื้นที่’** ให้ทุกคนมาเจอกัน สร้างข้อตกลงร่วมกัน เก็บภาพความขัดแย้งในอดีตไว้ก่อน กิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ รวมทั้งเรื่องเพศก็เกิดขึ้นได้ ไม่ต่างอะไรกับเยาวชนในสถานศึกษา*

เริ่มต้นจาก **‘ท่าที’** ของผู้ใหญ่ต่อเยาวชน

กลุ่ม WY ที่หล้าเป็นที่ปรึกษา มีเยาวชน **‘ทุกแบบ’** เป็นสมาชิก รวมแล้ว ๑๕ กลุ่ม เยาวชนบางคนเคยต้องคดี บางกลุ่มเคยมีเรื่องทะเลาะกันมาก่อน จึงเป็นการยากที่จะให้เยาวชนทุกกลุ่มมาทำงานร่วมกัน แต่เมื่อ **‘เปิดพื้นที่’** ให้ทุกคนมาเจอกัน สร้างข้อตกลงร่วมกัน เก็บภาพความขัดแย้งในอดีตไว้ก่อน กิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ รวมทั้งเรื่องเพศก็เกิดขึ้นได้ ไม่ต่างอะไรกับเยาวชนในสถานศึกษา

แม้ว่าในช่วงแรก **‘เด็กแก๊ง’** ออกจะระแวงทีม WY ว่าจะเป็นสายให้แก่ตำรวจ แต่ความพยายามของทีมงานในการไปเรียนรู้ธรรมชาติของกลุ่ม สร้างการแลกเปลี่ยนอย่างต่อเนื่อง บวกกับการลงทุนด้านเวลาอันยาวนานในที่สุดก็ได้รับความไว้วางใจจากพวกเขาให้ WY เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน

‘แต่แต่ละกลุ่มก็ยังคงมีวิถีชีวิตแบบเดิมอยู่ เช่น ทะเลาะวิวาท ใช้ความรุนแรง ใช้สารเสพติด และมีพฤติกรรมทางเพศไม่ต่างจากเดิม แต่มีการป้องกันมากขึ้น ทั้งการใช้ถุงยางอนามัย การใช้ยาคุมกำเนิด’ หล้าสะท้อน **‘ผล’** การทำงานให้ฟัง โดยอธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ การท้อง ทำแท้ง เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ในปัจจุบัน ไม่เว้นแม้แต่แกนนำเยาวชน

‘ดังนั้นอยากให้ผู้ใหญ่เข้าใจธรรมชาติของเด็กมากกว่าการไปจับผิด ให้ดูพวกเขาอย่างเป็นธรรมชาติ เปิดใจคุยกัน แล้วจะได้ ‘รู้จัก รู้ใจ รู้ใช้ รู้รักษา’ เยาวชน ผู้ใหญ่ทุกคนไม่มีใครไม่เคยผ่านการเป็นเยาวชน ลองนึกย้อนกลับไปช่วงที่เราเป็นวัยรุ่น มีความต้องการอย่างไร วัยรุ่นปัจจุบันก็ต้องการเช่นนั้น ไม่ต่างกัน’ หล้ากล่าว

ไม่เฉพาะแต่ WY เท่านั้นที่ต้องสัมพันธ์กับเด็กแก๊ง แม้แต่ครูในสถานศึกษาหลายๆ แห่งก็มีประสบการณ์กับเด็กแก๊งที่มาในสถานภาพของนักเรียน คุณครูเหล่านั้นมีข้อสรุปอย่างหนึ่งที่น่าสนใจว่า เด็กนักเรียนที่เป็นสมาชิกกลุ่มแก๊งส่วนใหญ่จะมีผลการเรียนไม่ค่อยดี ไม่ตั้งใจเรียน มีนิสัยก้าวร้าว ขาดเรียนบ่อย และไม่เชื่อฟังครู แต่ก็ได้เป็นอย่างนั้นทั้งหมด

เด็กที่เรียนดี ตั้งใจเรียน เชื่อฟังครู แต่เป็นหัวโจกในกลุ่มแก๊ง เป็นเด็กแว้นๆ ไปทะเลาะตบตีเพื่อ ‘แย่งผู้ชาย’ ก็มี ดังนั้นการจะ ‘คัดกรองเด็ก’ เพื่อหาเด็ก ‘ดี’ - ‘ไม่ดี’ จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และยังกลายเป็นท่าทีที่ทำให้เยาวชนออกจากผู้ใหญ่มากขึ้นทุกที

สุมาลี วรรณรัตน์ อดีตข้าราชการครูที่ตัดสินใจลาออก เพื่อมาทำงานในชุมชนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน มานานสิบกว่าปีมองว่า วิถีชีวิตของเยาวชนมีเงื่อนไขมากมายที่ทำให้พวกเขาไม่ใช้ถุงยาง ต้มเหล้า ดังนั้นการทำงานเรื่องเอดส์เรื่องเพศกับเยาวชนจึงไม่ใช่การพยายามทำให้เขาไม่มีแฟนหรือไม่มีเพศสัมพันธ์ ซึ่งขัดกับธรรมชาติของคน

↑ สุมาลี วรรณรัตน์

‘ดังนั้นคนทำงานต้องมีทัศนคติที่ดี หรือเป็นทัศนคติด้านบวกต่อวัยรุ่นก่อน เพราะจะทำให้เราเปิดกว้างทางความคิด และยอมรับพฤติกรรมบางอย่างของเขา ก็จะทำให้วัยรุ่นกล้าเข้ามาหาเรา’

เด็กที่เรียนดี ตั้งใจเรียน เชื่อฟังครู แต่เป็นหัวโจกในกลุ่มแก๊ง เป็นเด็กแว้นๆ ไปทะเลาะตบตีเพื่อ ‘แย่งผู้ชาย’ ก็มี ดังนั้นการจะ ‘คัดกรองเด็ก’ เพื่อหาเด็ก ‘ดี’ - ‘ไม่ดี’ จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และยังกลายเป็นท่าทีที่ทำให้เยาวชนออกจากผู้ใหญ่มากขึ้นทุกที

ติดพลัง ‘เริงบวก’ ให้เยาวชน

นอกจากเด็กแก๊งแล้ว เยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ก็ถือเป็นอีกความ ‘ท้าทาย’ ในงานพัฒนาเยาวชน

‘หนอน’ เยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๕ จ.อุบลราชธานี เป็น ‘หัวโจก’ ที่เคยผ่านการทำร้ายผู้อื่นมาแล้วด้วยวิธีการสารพัด รวมถึงการ ‘โทรมหญิง’ เขาจึงต้องย้ายจากบ้านที่เขาเล่าว่า มีพ่อแม่ที่คอยให้คำปรึกษาและตักเตือนเขาอยู่เสมอ มาอยู่ที่ศูนย์ฝึกฯ และกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่หนอนได้เรียนเพศศึกษาแบบรอบด้าน (Comprehensive Sexuality Education) เป็นครั้งแรก

วิธีการพัฒนาเยาวชน โดยเฉพาะในเรื่องเพศของศูนย์ฝึกฯ คือ จะรับอาสาสมัคร โดยเฉพาะ ‘หัวโจก’ แต่ละกลุ่ม มาเรียนรู้เนื้อหาเรื่องเพศ และทักษะการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ จากนั้นให้นำข้อมูลไปถ่ายทอดให้แก่เพื่อนๆ ทั้งในรูปแบบของการสนทนา หรือแม้แต่การแสดงละครให้เพื่อนๆ ชม

ไม่เพียงเท่านั้น แกนนำที่มีความประพฤติดี ยังได้มีโอกาसออกไปร่วมค่าย และเข้ารับการอบรมต่างๆ เพิ่มเติมกับเพื่อนภายนอกศูนย์ฝึกฯ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น เป็นการเปิดโลกทัศน์ พัฒนาความคิดและการทำงานกับเพื่อนเยาวชนด้วยกัน หรือหากได้รับอนุญาตให้กลับไปเยี่ยมบ้านเพราะประพฤติตัวดี ก็จะได้รับถุงยางอนามัยติดไม้ติดมือไปด้วย เมื่อจำเป็นจะได้เอาไว้ใช้เพื่อความปลอดภัย

ส่วนเยาวชนในสถานศึกษา ก็มีโอกาสได้ใช้พลังเชิงบวกในการทำกิจกรรม เช่น ในชุมชน English for Life ที่โรงเรียนครูหญิงนิตยา จ.นครราชสีมา ที่ใช้ ‘ภาษาอังกฤษ’ เป็นเครื่องมือใหม่ๆ ให้เยาวชนสนุกกับการทำกิจกรรม

สถิตย์ อุทัยทัศน์ อาจารย์ที่ปรึกษาชุมชนฯ ได้พัฒนาแกนนำเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งภายในและนอกโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ เขาพบว่ายิ่งนักเรียนสนุกกับการทำงานมากขึ้น นักเรียนก็ยิ่งเกิดแรงฮึด อยากทำงาน และปรับกระบวนการทำงานให้เป็นที่น่าสนใจมากขึ้น

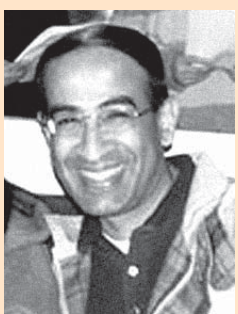
แต่บางครั้ง หากแกนนำรู้สึกเหนื่อยล้า ท้อแท้ อาจารย์ที่ปรึกษาก็มีหน้าที่ในการชวนคุย ถอดบทเรียนการทำงาน และกระตุ้น สร้างขวัญกำลังใจให้กลับคืนมา

เพราะ ‘ครูเป็นทั้งเพื่อนและที่ปรึกษา’

ในเรื่องการพัฒนาเยาวชนในเชิงบวกนี้ **นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี** ได้เขียนไว้ในรายงานการวิจัย ‘ต้นทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทย’ ว่า การสร้างต้นทุนชีวิตเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เยาวชน โดยการปูพื้นฐานทางความคิดและให้โอกาสแก่เยาวชนในการออกไปเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะกับชุมชน และสังคม เพื่อให้เกิดประสบการณ์ชีวิตที่หลากหลาย ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการช่วยให้เยาวชน ครอบครัว และ

สังคม มีภูมิคุ้มกันที่แข็งแรง และเป็นการมองที่คุณค่าเป็นที่ตั้ง เห็นวัยรุ่นเป็นวัยที่มีพลังความคิดสร้างสรรค์ และมีศักยภาพ...

หรือว่า การส่งเสริมให้เยาวชนท่องโลก จึงสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าให้เยาวชนท่องหนังสือเสียแล้วกระมัง?

↑ นพ.สุริยเดว ทรีปาตี

เปลี่ยน ‘ปัญหา’ ให้กลายเป็น ‘งาน’

จังหวัดนครราชสีมา เป็นพื้นที่ทำงานของ ‘กลุ่มตะขบป่า’ ซึ่งเป็นกลุ่มเยาวชนที่จัดกิจกรรมให้ความรู้เรื่องเอตส์ เพศ และยาเสพติด แม้ตะขบป่าจะเริ่มต้นจาก ‘ครูน้อย’ คนหนึ่ง แต่วันนี้ตะขบป่ากลายเป็นเวทีสำหรับเยาวชนจากหลากหลายอำเภอ และจังหวัดใกล้เคียงที่ได้มาทำงานร่วมกัน

↑ สถิตย์ อุทัยทัศน์

การสร้างต้นทุนชีวิตเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เยาวชน โดยการปูพื้นฐานทางความคิดและให้โอกาสแก่เยาวชนในการออกไปเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะกับชุมชน และสังคม เพื่อให้เกิดประสบการณ์ชีวิตที่หลากหลาย ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการช่วยให้เยาวชน ครอบครัว และสังคม มีภูมิคุ้มกันที่แข็งแรงและเป็นการมองที่คุณค่าเป็นที่ตั้ง

ที่ปรึกษากลุ่มตะขบป่า **วิชมัต งามจิตร** อาจารย์วิชาคณิตศาสตร์โรงเรียนพระทองคำวิทยา จ.นครราชสีมาเล่าว่า เมื่อกว่า ๒๐ ปีก่อน เริ่มเห็นว่าเยาวชนมีโอกาสเสี่ยงมากมาย ผันแปรไปตามสภาพสังคม จึงรวมกลุ่มเพื่อฝึกฝนแกนนำเยาวชนภายในโรงเรียนพระทองคำวิทยา กิ่งอำเภอพระทองคำ ให้ไปสื่อสารเรื่องเพศกับเพื่อนๆ

หลังจากทำงานไปได้ระยะหนึ่ง ได้เกิดบทเรียนว่าต้องทำงานร่วมกับครูในโรงเรียน ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้ปกครอง และชุมชนด้วย เพราะกิจกรรมเยาวชนถูกมองว่าจะทำให้เยาวชนเสียการเรียน และการรณรงค์เรื่องเพศก็ถูกมองว่าเป็นการ ‘ซีโพรงให้กระรอก’

ตะขบป่าจึงใช้เวลาในการสร้างความเข้าใจกับครูผู้บริหารโรงเรียน และผู้ปกครอง ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น แวะเวียนไปพบผู้ปกครองที่บ้าน หรือไปจัดกิจกรรมละครในชุมชนให้ผู้ปกครองได้เห็นผลงานที่เกิดจากการอุทิศตัวเพื่อสังคมของลูกหลาน ควบคู่ไปกับการที่สมาชิกกลุ่มเข้าเรียนไม่ขาด รักษาผลการเรียนให้อยู่ในเกณฑ์ที่รับได้ และทำให้ใครๆ เห็นว่าการทำกิจกรรมส่งผลดีต่อตัวเอง จนทำให้ผู้ใหญ่ใหญ่ไม่คัดค้านในที่สุด

สำหรับข้อกังวลของผู้ใหญ่ในการทำงานเรื่องเพศนั้น ตะขบป่าใช้วิธีให้ผู้ปกครองและชุมชนได้เรียนรู้เรื่องเพศโดยเฉพาะจากรูปแบบละคร ไปพร้อมๆ กับเยาวชนด้วย จนทำให้ผู้ใหญ่เห็นว่าเพศศึกษามุ่งทำให้เยาวชนมีทักษะชีวิต เอาตัวรอดได้ สามารถพัฒนาบุคลิกให้รู้จักความเกรงใจ มีมารยาท และไม่ก้าวร้าวกับบุคคลอื่น มิใช่ ‘ซีโพรงฯ’ อย่างที่กังวล

งานเยาวชน ต้องไม่แยกส่วนไปจากงานชุมชน

แม้ว่าการพัฒนาเยาวชนดูจะมีเป้าหมายที่ตัวเยาวชน แต่จากประสบการณ์ของคนทำงานก็พบว่า งานพัฒนาเยาวชนควรทำให้เป็นเนื้อเดียวกับงานพัฒนาชุมชนในมิติต่างๆ ด้วย

ประสบการณ์กว่าทศวรรษของสุมาลี ทำให้เธอเห็นว่า

การมุ่งจัดกิจกรรมกับเยาวชนก็เป็นหนทางหนึ่ง ทว่า หากคาดหวังความยั่งยืนหรือผลในระยะยาวก็ต้องทำงานกับพ่อแม่ผู้ปกครองด้วย โดยต้องหาแนวทางการทำงานแบบบูรณาการ เชื่อมต่อทุกมิติของการดำรงชีวิต เนื่องจากผู้ปกครองจะมีเวลาน้อยในการเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานในเรื่องเพศและยาเสพติด หรือเรื่องอื่นๆ

‘นักพัฒนาจึงจำเป็นต้องแก้ไขปัญหามากทั้ง เรื่องการทำมาหากิน การดูแลสุขภาพ โดยต้องเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งเป็นรากฐานความคิดความเชื่อของคนในชุมชนให้ได้’

การถ่ายทอดวิทยากร จากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง

การส่งต่องานจากรุ่นสู่รุ่น เป็นความท้าทายอีกแบบหนึ่ง เพราะหากเชื่อมต่อไม่ดี ก็อาจจะทำให้กิจกรรมเยาวชนสะดุดหรือขาดตอนได้

ประสบการณ์จากกลุ่มตะขบป่าก็คือ การพัฒนาแกนนำที่มีอยู่อย่างต่อเนื่อง และเปิดรับสมาชิกใหม่อยู่เสมอตามความสมัครใจ

งานอาสาสมัครของตะขบป่าที่มักจะพากันไปสื่อสารเรื่องเพศผ่านรูปแบบละครให้แก่ชุมชนต่างๆ จะเป็น ‘บททดสอบ’ ว่าเยาวชนนักกิจกรรมรุ่นใหม่จะมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด หากได้ทดลองแล้วพบว่าไม่พร้อม ก็ต้องออกไปแสวงหาตัวตนต่อไปในจุดอื่นๆ

อีกประสบการณ์หนึ่งที่ทำให้ตะขบป่าเป็นเครือข่ายเยาวชนที่เข้มแข็งก็คือ การที่รุ่นพี่ในอดีตนับเป็น ๑๐ ปี ยังคงกลับมาแวะเวียน และช่วยรุ่นน้อง เป็นเหมือนการเติมเต็มทั้งทางความคิด และจิตใจ อดีตแกนนำบางคนที่มีโอกาสไปร่วมกิจกรรมกับหน่วยงานอื่นๆ ได้เชื่อมการทำงานเหล่านั้นให้แก่ตะขบป่า ทำให้กลุ่มมีโอกาสขับเคลื่อนงานในมุมที่กว้างขึ้น สมาชิกจึงมีโอกาสนำพัฒนาการมากขึ้นไปด้วย

‘ทรัพยากร’ ในการพัฒนาเยาวชน

จะว่าไปแล้ว ‘งบประมาณ’ ในการให้เยาวชนทำกิจกรรมก็พอหาได้อยู่บ้าง แต่ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเม็ดเงินก็คือ การที่แหล่งทุนต้องทำงานเคียงคู่ไปกับเยาวชนด้วย ดังที่วิษัฒ์เสนอเอาไว้ว่าอย่างน่าสนใจว่า นอกเหนือจากสนับสนุนงบประมาณเพื่อให้เยาวชนสามารถดำเนินการตามเป้าหมายของโครงการแล้ว สิ่งที่แหล่งทุนควรให้การสนับสนุนควบคู่กันไปด้วยคือ การที่แหล่งทุน เยาวชนแกนนำ และเยาวชนผู้ได้รับผลประโยชน์

จะว่าไปแล้วจุดเปลี่ยนสำคัญของงานพัฒนาเยาวชนก็คือ ‘วิธีคิด’ ผู้ใหญ่หลายคนใช้ ‘ความรัก’ ‘ความปรารถนาดี’ ต่อเด็กเป็นพื้นฐานในการทำงาน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีอย่างยิ่ง แต่บางครั้งในนามแห่งรักและความปรารถนาดีอาจทำให้ผู้ใหญ่ละเลยต่อการ ‘ปล่อย’ ให้เยาวชนได้เติบโตและได้มีโอกาสได้เลือกหนทางชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่ และอย่างรับผิดชอบ

↑ วาสนา พรหมเสนา

ต้องร่วมกันพัฒนาระบบการคิด และสร้างเครื่องมือในการหนุนช่วยเยาวชน มิใช่มุ่งทำแต่โครงการในฝันที่อาจไม่ได้ผลในโลกแห่งความเป็นจริง

‘นอกจากหนึ่งงบประมาณที่ได้ รับการสนับสนุน ก็ไม่สำคัญเท่ากับ การที่สมาชิกของกลุ่มได้เกิดการ พัฒนาจากการที่ได้มีโอกาสทำ กิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลายมากขึ้น อาสาสมัครได้มีเวทีพัฒนาตนเอง

และแบ่งปันความรู้และทักษะการดำรงชีวิตที่จำเป็นแก่ เยาวชนด้วยกัน เพราะบางกิจกรรมไม่จำเป็นต้องใช้งบ งบประมาณเลย

‘ดังนั้นต้นทุนมหาศาลที่เยาวชนมี อันเกิดจาก ประสบการณ์ และการเรียนรู้ ผักทักษะอย่างสม่ำเสมอ มีความสำคัญและยั่งยืนมากกว่างบประมาณที่ได้รับการ สนับสนุนเสียอีก’

ขณะที่เยาวชนอย่าง วาสนา พรหมเสนา ประธาน กลุ่มตะขบป่า ก็เห็นว่าทรัพยากรสำคัญที่กลุ่มเยาวชน ต้องการมากก็คือ ‘ที่ปรึกษากลุ่ม’ ที่ให้ความใกล้ชิด เยาวชนอย่างต่อเนื่อง จริงจัง เอาใจใส่ ไม่ปล่อยให้ เยาวชนคว้าง งบประมาณเป็นเพียงแค่ปัจจัยเสริมในการ พัฒนาเยาวชนเท่านั้น

‘รักเด็ก’ อย่างเดียว คงไม่พอ

จะว่าไปแล้วจุดเปลี่ยนสำคัญของงานพัฒนาเยาวชน ก็คือ ‘วิธีคิด’ ผู้ใหญ่หลายคนใช้ ‘ความรัก’ ‘ความ

↑ วิชา ณ นคร

การ ‘ก้าวพลาด’ เป็นเพียงจังหวะหนึ่งของชีวิต ขอเพียงเราคืนพลังอำนาจให้แก่เขาเช่น สร้างการมีส่วนร่วม กำหนดกฎกติกาการอยู่ร่วมกัน และให้เขามีบทบาทในการดูแลรักษากฎกติกานั้น ผู้ใหญ่ก็ไม่สูญเสียอำนาจ เด็กก็รู้สึกถึงการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ มีความเป็นเจ้าของ และการให้การดูแลจากคนรอบข้าง การเปิดโอกาส โดยเฉพาะการเปิดรับของสังคมให้เขากลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีความสุข ไม่ตีตรา หรือตอกย้ำความผิดพลาดที่ผ่านมา

ปรารถนาดี’ ต่อเด็กเป็นพื้นฐานในการทำงาน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีอย่างยิ่ง แต่บางครั้งในนามแห่งรักและความปรารถนาดีอาจทำให้ผู้ใหญ่ละเลยต่อการ ‘ปล่อย’ ให้เยาวชนได้เติบโตและได้มีโอกาสเลือกหนทางชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่ และอย่างรับผิดชอบ

หล้ามักจะบอกเยาวชนในกลุ่ม WY ว่า บทเรียนชีวิตของแต่ละคน จะช่วยให้พวกเขาได้เรียนรู้ ให้จดจำความรู้สึกที่เกิดขึ้นไว้ และพยายามลดการเกิดซ้ำ รวมทั้งนำเอาบทเรียนที่ได้ไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อน เพื่อให้เพื่อนเข้าใจและปลอดภัย

หล้าเห็นว่า ‘การตัดสินใจเป็นหน้าที่ของเยาวชน และการตัดสินใจผิดพลาดมีโอกาสเป็นไปได้กับทุกคน แต่ที่สำคัญมากกว่านั้นเยาวชนที่ได้รับการพัฒนาจะเกิดความรับผิดชอบจากการตัดสินใจ พร้อมรับผลที่อาจจะ

เกิดขึ้นในทางลบของตนเอง และจัดการหาทางออกได้อย่างเหมาะสม’

ป้ามล หรือ วิชา ณ นคร แห่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก จ.นครปฐม ที่ทำงานคลุกคลีกับเยาวชน เคยกล่าวในงานสัมมนาเรื่อง ‘การพัฒนาเยาวชนเชิงบวก’ ว่า การ ‘ก้าวพลาด’ เป็นเพียงจังหวะหนึ่งของชีวิต ขอเพียงเราคืนพลังอำนาจให้แก่เยาวชน สร้างการมีส่วนร่วม กำหนดกฎกติกาการอยู่ร่วมกัน และให้เขามีบทบาทในการดูแลรักษากฎกติกานั้น ผู้ใหญ่ก็ไม่สูญเสียอำนาจ เด็กก็รู้สึกถึงการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ มีความเป็นเจ้าของ และการให้การดูแลจากคนรอบข้าง การเปิดโอกาส โดยเฉพาะการเปิดรับของสังคมให้เขากลับคืนสู่สังคมได้อย่างมีความสุข ไม่ตีตรา หรือตอกย้ำความผิดพลาดที่ผ่านมา

‘จะทำให้เกิดสิ่งดี ๆ อื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย’

บ๊อฮา (^^) ก้าวข้าม

หมู่บ้านเมืองрад

เลือกขึ้นไหนก็เหมือนกัน

เรื่องเล่าจากคุณครูคนหนึ่ง เป็นเรื่องของเพื่อนสองคนว่า วันหนึ่งมีคนเอาขนม ๒ ชิ้นใส่จานมาให้ ขึ้นหนึ่งเป็นชิ้นใหญ่ อีกชิ้นหนึ่งเป็นชิ้นเล็ก

เพื่อนคนที่หนึ่ง : นี่ขนม นายหยิบไปก่อนเลยชิ้นหนึ่ง

เพื่อนคนที่สอง : ชอบใจ

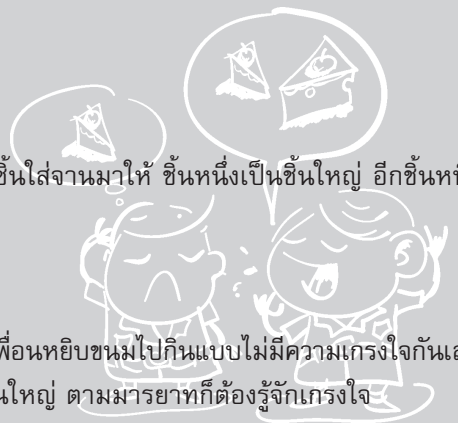
ว่าแล้วเพื่อนคนที่สองก็หยิบขนมชิ้นใหญ่ใส่ปากกิน เพื่อนคนที่หนึ่งก็รู้สึกไม่พอใจว่าเพื่อนหยิบขนมไปกินแบบไม่มีความเกรงใจกันเลย

เพื่อนคนที่หนึ่ง : ทำไมนายเป็นคนไม่มีมารยาทเช่นนี้ เวลาหยิบขนมทำไมหยิบชิ้นใหญ่ ตามมารยาทก็ต้องรู้จักเกรงใจ ควรที่จะหยิบชิ้นเล็กไปก่อนสิ

เพื่อนคนที่สอง : เออจ้ ถ้านายเป็นคนหยิบก่อน นายจะเลือกหยิบชิ้นไหนดีล่ะ

เพื่อนคนที่หนึ่ง : ถ้าเป็นเรา เราก็ต้องมีมารยาท รู้จักเกรงใจ เราก็จะหยิบชิ้นเล็กก่อนนะสิ

เพื่อนคนที่สอง : โอ้เอ๊ย ก็เหมือนเดิมนั่นแหละ ให้นายหยิบก่อน นายก็หยิบชิ้นเล็ก สุดท้ายเราก็ได้กินชิ้นใหญ่อยู่ดี

(ไม่) ให้อีวีบเสิร์ช เอนจินค้นหา ‘รูปโป๊’

เข้าใจไอทีฉบับที่แล้ว ได้นำเสนอเทคนิคการใช้เว็บเสิร์ชเอนจินยอดฮิตอย่าง google ในการค้นหาข้อมูลอย่างง่าย และรวดเร็วไปแล้ว ฉบับนี้ผู้เขียนขอแนะนำความฉลาดของเว็บเสิร์ชเอนจินตัวนี้ ซึ่งน่าจะถูกใจหลายๆ คน คือการที่ google สามารถช่วยบล็อกข้อมูล รูปภาพที่ ‘ไม่พึงประสงค์’ ออก แต่ก็ต้องบอกว่ายังไม่สามารถบล็อกได้ทั้งหมด แต่ก็ช่วยได้ระดับหนึ่ง

ในหน้าจอ google safesearch จะทำหน้าที่กรองข้อมูล หนังสือ ภาพ เรื่องเขียน หนังสือ และศิลปะสื่อลามกต่างๆ โดยใช้เทคโนโลยีในการค้นหา ตรวจสอบ ทำเครื่องหมาย และวิธี urls ต่างๆ โดยให้ไปกดคลิกที่รายการ Preferences ไปที่รายการ SafeSearch Filtering ไปคลิกเลือกอปชั่นตามต้องการ ได้แก่

- Use Strict Filtering (Filter both explicit text and explicit images) ออปชั่นแบบเข้มงวด จะกรองข้อมูลที่เป็นรูปภาพและข้อความ
- Use moderate filtering (Filter explicit images only default behavior) ออปชั่นแบบธรรมดา จะกรองข้อมูลเฉพาะรูปภาพเท่านั้น
- Do not filter my search results ไม่มีการกรองข้อมูลใดทั้งสิ้น

แล้วคลิกที่ปุ่ม Save Preference เพื่อบันทึกค่า จากนั้นคลิกที่ Google's SafeSearch

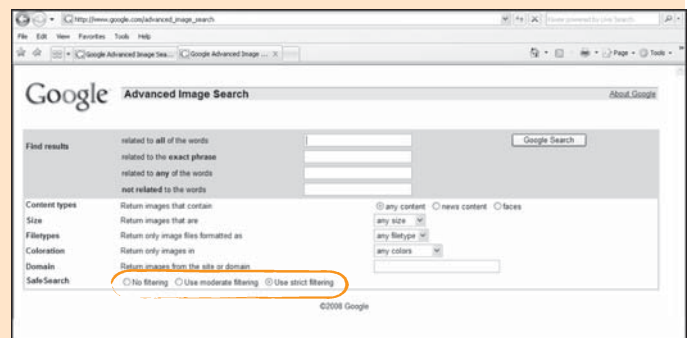
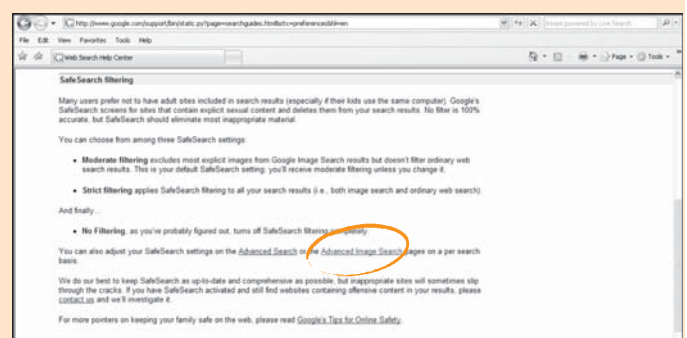
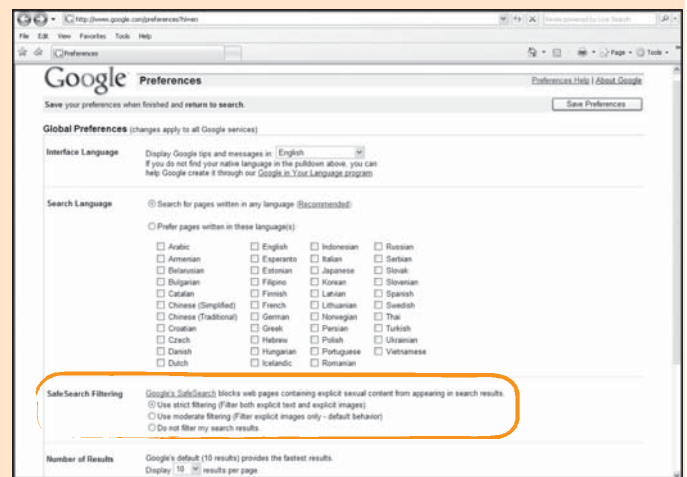
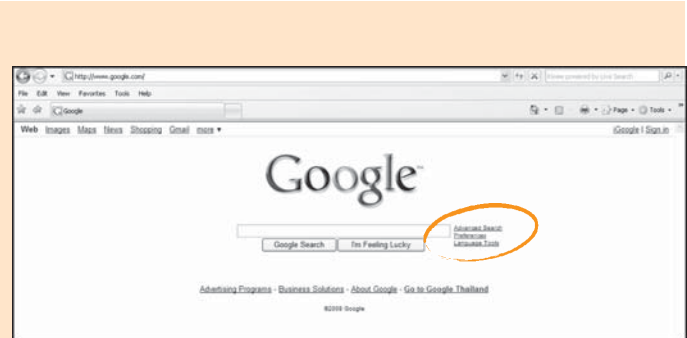
จะปรากฏหน้าต่างดังภาพที่ ๓ คลิก Advanced Image Search จะมีตัวเลือกภายใต้หัวข้อ Safe Search ดังนี้

- No filtering ไม่มีการกรองข้อมูล
- Use moderate filtering กรองเฉพาะรูปภาพ
- Use strict filtering กรองรูปภาพและข้อความ

เลือกตัวเลือกการกรองที่คุณต้องการ แล้วทดลองพิมพ์คำที่อยากค้นที่ Find results หัวข้อ related to all of the words แล้วคลิก Google Search จะปรากฏภาพที่ Google กรองตามระดับที่เลือก

เมื่อคุณเข้า google เสิร์ชหารูปภาพครั้งต่อไป จะพบคำว่า Strict SafeSearch is on นั้นหมายความว่า google ถูกตั้งค่าไม่ให้ค้นหารูปโป๊แล้ว แต่ป้องกันได้ในระดับหนึ่ง และเฉพาะกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ตั้งค่านี้ไว้เท่านั้น เครื่องอื่นที่ไม่ถูกตั้งค่าก็จะยังคงค้นหาแบบไม่จำกัดได้เหมือนเดิม หรือกรณีคนอื่นมาเล่นเครื่องที่เราตั้งค่าไว้ แล้วตั้งค่ากลับเป็นแบบเดิม google ก็จะทำการค้นหาแบบไม่มีการกรองข้อมูลเช่นกัน

เพราะอย่างที่เรารู้อีก โลกบนอินเทอร์เน็ตนั้นกว้างไกล และมีข้อมูลมหาศาลจริง ๆ

▶ เอาเซ็กซ์แลกเกรดมีจริงๆ หรือ

นักศึกษาใช้เซ็กซ์เข้าแลกเพื่อขอเกรดจากครู มีจริงหรือ
นักคิดยังงักกับข่าวนี ในฐานะที่หน้าเป็นอาจารย์เช่นกัน

เด็กเรียน

ตอบ

ผมคิดว่าเรามองเรื่องนี้ค่อนข้างแคบ คือเรามองแต่ ‘สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าเรา’ ในความหมายที่ว่าเราเห็นการใช้เซ็กซ์เข้าแลกเพื่อขอเกรดจากครู แต่เราไม่มองเหตุการณ์แวดล้อมหรือสัมผัสกับสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง ดังนั้นสิ่งที่เรามองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ‘ข่าว’ ทั้งที่ ‘ข่าว’ นั้นอาจจะมิได้อีกหลายมุมอีกหลายข่าว

แปลงง่าย ๆ ว่า สมมุติเรามองว่าในตลาดมีการแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้า เราอาจจะต้องลองมองด้วยว่า ก่อนที่คนจะเอาเงินมาแลกของและเอาของมาแลกเงินกันนั้น เขามีหลักการตัดสินใจอะไรบ้าง หรือเขามีข้อจำกัดในการตัดสินใจอย่างไรบ้าง จึงทำให้เขามีการกระทำดังนั้น

กลับมาเรื่องที่คุณถาม เรื่องนี้ตอบยากว่ามีจริงไหม เพราะแม้ว่าตอบว่ามีจริง ประเด็นที่จะทำให้เราพ้นไปจากสิ่งนี้ก็คือคำถามที่ว่า ‘ทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้นได้’ เพราะถ้าเราไม่ละเอียดย่อหนักกับคำถามนี้ เราอาจจะโยนความผิดไปให้เด็กได้ง่ายมาก ทั้งที่ครูอาจจะสร้างบรรยากาศบางอย่างให้เกิดการ ‘แลกเปลี่ยน’ เช่นนี้ได้ กล่าวคือเมื่อพูดแบบเลือกข้างแล้ว การควบคุมการกระทำของครูนั้นจะง่ายกว่าเด็ก

เรื่องนี้จำเป็นต้องเน้นย้ำเพราะเมื่อเร็วๆ นี้เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้น (เข้าใจว่าคงเป็นที่มาของคำถามนี้) ในตอนแรกกระแสวิกขุมและนโยบายของสถานศึกษาแห่งนั้นก็เข้าไปในทางของการประณามบุคลากรคนนั้น และให้ความสำคัญกับการเข้มงวดของบุคลากร แต่เมื่อผ่านไปสักพัก ข่าวในสังคมที่รายงานเรื่องราวของสถาบันการศึกษาแห่งนั้น กลับย้อนกลับไปราวกับเป็นการตอกย้ำค่านิยมของการ ‘โทษเหยื่อ’ เช่นเคย นั่นคือกลับออกกระเป๋ียบเข้มงวดเรื่องการแต่งกายของนักศึกษา โดยอ้างว่าบางครั้งเด็กใส่ชุดกีฬาหรือชุดนอน เข้าข่ายการโทษว่าความรุนแรง-ละเมิดทางเพศนั้นเป็นเพราะเหยื่อนั้นผิดเองที่ทำตัวเช่นนั้น (อีกครั้ง/อีกแล้ว)

ปัญหาโลกแตกก็คือการอ้างว่าเด็ก ๆ ต้องเคารพสถานที่ แต่เจ้าของสถานที่ (อาจารย์) นั้นไม่ค่อยเคารพ (เสรีภาพของ) นักศึกษา

อย่าลืมว่าการแต่งกายของนักศึกษานั้นเป็นเสรีภาพของพวกเขา แต่การไปพยายามจะมีอะไรกับเด็กนั้นเป็นการละเมิดทางเพศ และผิดแน่นอนครับผม 🙏

▶ คนดูสื่อโป๊แล้วไปรุมโทรมเด็ก

เคยได้อ่านความเห็นที่คุณนำเสนอเสร็จๆ ตอบเกี่ยวกับการใช้สื่อโป๊ ดูเหมือนคุณน่าจะไม่ค่อยคัดค้านนัก ช่วยตอบหน่อยว่าคิดอย่างไรกับการที่คนๆ หนึ่งรุมโทรมเด็กในร้านเน็ต แล้วสารภาพว่าทำไปเพราะดูสื่อโป๊จนเกิดอารมณ์

ครูเพศศึกษา

ตอบ

เรื่องที่จะตอบต่อไปนี้อาจจะดูเหมือนเป็นการเล่นสำนวน แต่การที่เด็กนั้นถูกรุมโทรมในร้านเน็ตด้วยข้ออ้างดังกล่าว ไม่ได้ว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะยกเลิกการมีสื่อโป๊ในประเทศไทย หรือการสอนและทำความเข้าใจเรื่องสื่อโป๊

ทำไมประเทศอื่นๆ ที่มีสื่อไปอย่างถูกกฎหมายนั้น ไม่มีกรณีดังกล่าว หรือถ้ามีแล้วมีการจัดการขั้นเด็ดขาด ประเด็นที่พบก็คือเขามีสื่อไปที่ถูกกฎหมาย และเขาปราบปรามขั้นรุนแรงกับสื่อไปที่ใช้เด็กเป็นตัวแสดง และการกระทำความรุนแรงทางเพศกับเด็ก

ผมไม่ได้บอกว่าต้องทำตามเขา แต่ผมคิดว่าเราอาจจะต้องมาลองคุยกันว่าเราจะกำหนดความไปของสื่อแค่ไหน หรือจะกวดขันอย่างเข้มงวดมากกว่าการทำให้เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องของปรากฏการณ์ ‘มือถือสากปากถือศีล’ กันต่อไป

สื่อไปไม่ใช่ ‘สาเหตุ’ ของความรุนแรงทางเพศ สื่อไปเป็นหนึ่งใน ‘ปัจจัย’ (intervening/supporting factors) มากกว่า อย่างในกรณีที่คุณยกมา ประเด็นอยู่ที่การดูแลกวดขันความปลอดภัยของร้านที่มีต่อลูกค้า

มนุษย์ไม่ใช่สัตว์ที่เลียนแบบสิ่งต่างๆ โดยไม่เข้าใจความหมายของสิ่งนั้น (ยกเว้นมนุษย์ที่เจ็บป่วย) คนที่ดูสื่อลามกนั้นไม่ได้หมายความว่าเขาดูเพื่อเอามาใช้ในชีวิตจริง หนึ่งในสาเหตุที่เขาเสพสื่อลามกเพราะเขารู้ว่าเขาทำสิ่งนี้ในโลกแห่งความเป็นจริงไม่ได้ การอ้างว่าเขาเสพสื่อลามกจนนำมาช่มชื่นในชีวิตจริงนั้นจึงเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น เพราะคนที่ช่มชื่นนั้นมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้เสพสื่อลามก และคนที่เสพสื่อลามกนั้นไม่ได้ช่มชื่นคนอื่นเสมอไป

การช่มชื่นนั้นผิด แต่การเสพสื่อลามกมีความซับซ้อนกว่า และควรจะทำความเข้าใจกับสิ่งนี้อย่างรอบด้านก่อนจะอ้างว่าสื่อลามกเป็นเหตุแห่งการกระทำ ความรุนแรงทางเพศครับผม 📖

► ทำไงดี นายกฯ พูดไม่สุภาพ

ผมไม่มีปัญหาเรื่องเพศ แต่เบื่อนายกฯ คนนี้เต็มที นายกฯ อะไรพูดจาสุภาพหน่อยลงๆ ดูข่าวเมื่อไหร่ เป็นต้องหงุดหงิด ทำไงดีล่ะครับ ผมยังอยากอยู่เมืองไทยนะ ไม่อยากไปไหน

คอกการเมือง

ตอบ

คุณหงุดหงิดเพราะคุณไม่เข้าใจการเล่นการเมือง ในแบบที่ท่านนายกฯ ท่านนี้ปฏิบัติการ อาจารย์อาวุโสท่านหนึ่ง (ขอภัยไม่อาจเอ่ยนามจริงเพราะกลัวท่านเดือดร้อน) กล่าวไว้เมื่อไม่นานมานี้ว่า การเมืองในแบบที่ท่านนายกฯ ท่านนี้ทำอยู่ อาจจะไม่สามารถวัดผลงานได้จากนโยบายของรัฐบาล แต่อาจจะต้องวัดว่า นายกฯ ท่านนี้เร้าอารมณ์ความรู้สึกให้เรา ‘สุดๆ ทางอารมณ์’ ของเราได้ไหมต่างหาก!!!

และเช่นเดียวกัน สื่อปัจจุบันนั้นก็ทำงานในแบบเร้าอารมณ์ และสนใจเล่นข่าวหนักไปทางความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยลงรอยกันระหว่างสื่อกับนายกฯ โดยเน้นเล่นงานเรื่องการวางตัวและมารยาทมากกว่าสนใจเกาะติดและขุดคุ้ยความไม่ชอบมาพากลของการบริหารงาน หรือความไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาล

ลองไปหางานที่ชื่อว่า ‘การเมืองเรื่องต้นหา’ ‘การเมืองเรื่องต้นหา ๒’ ‘สมัคร สุนทรเวช พูด’ และ ‘สันดานนักหนังสือพิมพ์’ มาอ่านสิครับ หนังสือพวกนี้เก่ามากแล้วเกือบจะสามสิบปี แต่เป็นเรื่องความขัดแย้งระหว่างสื่อกับร.ม.ท.ไทยที่ชื่อ ‘สมัคร’

แล้วท่านจะเห็นว่า บ้านเมืองเราไม่ได้ก้าวไปไหน ไกลเลยครับ 📖

อุ้มสมอารมณ์ปรารถนา

‘รักนั้นคือคำตอบ แต่ในระหว่างเรารอคำตอบอยู่นั้น เรื่องเพศมักจะตั้งคำถามดีๆ ขึ้นมาอยู่เสมอ’

วุฒดี อัลเลน

ในวรรณคดีโบราณหรือโดยเฉพาะวรรณคดีในราชสำนักนั้น มีหลายครั้งเลยทีเดียวที่ ‘ตัวพระ’ และ ‘ตัวนาง’ ได้อาศัยบริการของเทวดา (หรือบางคราวก็ระดับพระอินทร์) ‘อุ้มสม’ ไปลอบรักกัน

ในกระบวนการ ‘อุ้มสม’ ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะไม่เจรจาพาทักกัน หากต่างฝ่ายต่างก็ตั้งหน้าทำงามกิกกันไป และเมื่อสมรสสมรักแล้วเทวดาที่ทำการอุ้มมาก็จะต้องอุ้ม ‘ตัวพระ’ หรือ ‘ตัวนาง’ กลับไปส่งที่เดิม

ความหมายตามตัวอักษรของ ‘การอุ้มสม’ ก็คือ ‘การจับคู่’ หรือถ้าให้ชัดเจนโจ่งแจ้งแบบราชบัณฑิตย ก็ต้องแปลว่า ‘อุ้มไปให้สมสู่กัน’

บางคนจะมอง ‘การอุ้มสม’ เป็น ‘เรื่องเพศ’ ที่เดินทางมาถึงก่อน ‘ความรัก’ โดยมีโชคชะตาซักพาก็คงจะไม่ผิดกระไรนัก เพราะแม้แต่ราชบัณฑิตย เองก็ไม่ได้แสดงนัยยะอื่นของคำๆ นี้เอาไว้อะไรเลย เพียงแต่ถ้าเราวิเคราะห์ไปในรายละเอียดอีกระดับหนึ่งก็คงต้องพูดว่า ‘การอุ้มสม’ นั้นแท้จริงแล้วก็คือ ‘เซ็กส์ระหว่างคนแปลกหน้า’

‘การอุ้มสม’ ในวรรณกรรมยุคใหม่จึงหมายถึงสิ่งใดไม่ได้หนีออกจาก ‘ความบังเอิญ’ หรือเหตุการณ์ ‘พิสดาร’ ที่เปิดช่องให้คนสองคน (หรืออาจจะหลายคนก็ยอมได้) ได้เรีงรักกันโดยที่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ซึ่งเมื่อพูดถึง ‘การอุ้มสม’ ในวรรณกรรมไทยยุคใหม่ที่ทำได้อย่างถึง

บางคนจะมอง ‘การอุ้มสม’ เป็น ‘เรื่องเพศ’ ที่เดินทางมาถึงก่อน ‘ความรัก’ โดยมีโชคชะตาซักพาก็คงจะไม่ผิดกระไรนัก เพราะแม้แต่ราชบัณฑิตย เองก็ไม่ได้แสดงนัยยะอื่นของคำๆ นี้เอาไว้อะไรเลย เพียงแต่ถ้าเราวิเคราะห์ไปในรายละเอียดอีกระดับหนึ่งก็คงต้องพูดว่า ‘การอุ้มสม’ นั้นแท้จริงแล้วก็คือ ‘เซ็กส์ระหว่างคนแปลกหน้า’

อารมณ์แล้ว เราก็คงต้องยกให้ หล่อนซี่ม้าของเขาไป ของอุษณา เฟลิ่งธรรม เป็นตัวอย่างโดดเด่นในอันดับต้นๆ

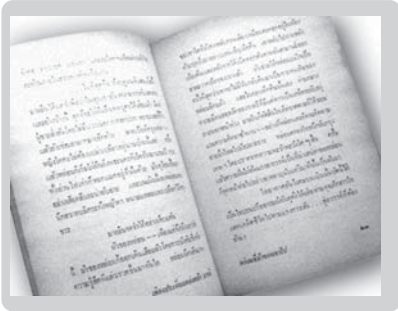
หล่อนซี่ม้าของเขาไป เป็นเรื่องสั้นในผลงานรวมเรื่องสั้นชุด **เพียงประคั้นแหล่งหล้า บารณี** ที่เขียนขึ้นในช่วงปีสองพันห้าร้อย (อันเป็นช่วงเวลาที่ยังหนังสือและตำรับตำราส่วนใหญ่ถูกควบคุมเนื้อหาค่อนข้างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ซึ่งก็ทำให้เรื่องสั้นหลายๆ เรื่องในเล่มไม่มีบทรักที่ชัดเจนโจ่งแจ้ง) บทไฮโลมปฏิโลมอาศัยบทบรรยายบรรยายภาคเป็นตัวเทียบเคียง คลี่เผยให้เห็นอารมณ์และความรู้สึกภายในตัวละคร ซึ่งอุษณา เฟลิ่งธรรม เขียนได้ถึงแก่นกามา

ตัวเอกในเรื่องคือ มายิล หญิงสาวที่หลังจากให้กำเนิดลูกได้ไม่นานนัก สามีก็แทบไม่หลงเหลืออารมณ์พิศवासในตัวเธออีก เธอตั้งใจว่าจะควมม้าลงจากภูเขา

เพื่อจับรถไฟกลับไปยังกรุงเทพฯ เมืองที่เธอฝันว่าจะมีผู้ชายดีๆ ช่วยบำบัดความเหงาหงอยของเธอ

เธอฝากลูกไว้กับคนงาน และตัดใจว่าเมื่อจากไปแล้ว เธอจะไม่หวนกลับมายังดินแดนอันรกร้างห่างรักอีกแล้ว

หากโชคชะตาก็
เล่นตลก เพราะใน
ระหว่างที่เธอกำลัง
ควมม้าเหาะๆ เลียบ
เลาะไปตามธารน้ำที่
คดเคี้ยวนั้น เมฆฝนก็
เริ่มตั้งเค้า จากนั้น

สายฝนก็เทกระหน่ำลงมา เธอต้องซึกม้าเข้าไปหลบฝนอยู่
ใต้ต้นไม้ใหญ่ ซึ่งใต้ร่มนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งรอกอยู่ก่อนแล้ว
การเจรจาพาทีที่เริ่มต้นโดยชายหนุ่มจบลงที่กำปั้นของเธอ
กระแทกที่หน้าของอีกฝ่าย จากนั้นเธอก็ควมม้าจากไป ขณะ
ในใจครุ่นคิดถึงแต่ชายหนุ่มและคำพูดที่ว่า เธอสามารถไป
หลบฝนที่กระท่อมของเขา ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

ในที่สุด สายฝนที่ตกกระแทกเธอและม้าอย่างไม่ขาด
สายก็ทำให้เธอตัดสินใจควมม้าไปยังกระท่อมกลางป่า
ของชายแปลกหน้า (ที่ยังคงไม่กลับมาจนกระทั่ง เธอ
ปลดเปลื้องเสื้อผ้าที่เปียกชื้นออก แล้ว
ล้มตัวลงนอนบนเตียงของเขา) เรื่องราว
ทั้งหมดจบลงด้วยการที่ทั้งคู่ได้เสพสม
อภิรมย์สมใจหมาย (ซึ่งน่าจะเป็น
เหตุการณ์ที่เราเดาได้ตั้งแต่แรก) หาก
แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายเล็กน้อยก็คือ
การหลับนอนร่วมกับเขา ทำให้เธอหวน
ระลึกถึง ‘ความเป็นแม่’ และตัดสินใจว่า
เธอจะกลับไปหาลูก โดยเขียนจดหมาย
ทิ้งไว้ให้เขาดูต่างหน้า

กล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง
มายิลกับชายหนุ่มเป็นความสัมพันธ์
ระหว่างคนแปลกหน้าโดยแท้ และฉากรักที่ขาดหายไป
ตอนท้ายของ **หล่อนขี่ม้าของเขาไป** ก็ได้รับการเติมเต็ม
จนสมบูรณ์ด้วยบทบรรยายเกี่ยวกับภูมิประเทศ และฉาก
ต่างๆ อาทิเช่น ลำธารคดเคี้ยว ต้นไม้ที่มีผิวขรุขระ แสงแดด
ฤดูร้อนที่ซอกซอนทุกอณูของผิวกาย กลิ่นของชายหนุ่มที่
ติดอยู่กับเครื่องนอน ฯลฯ

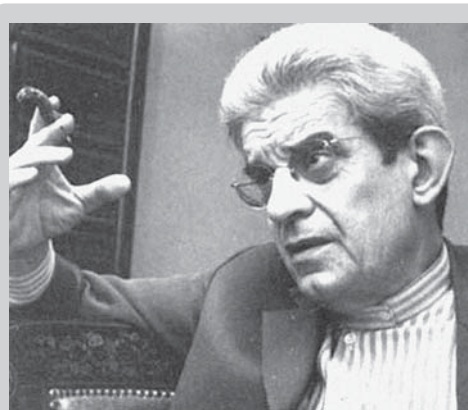
ประเด็นหนึ่งที่น่าขบคิดเป็นอย่างยิ่งก็คือ ความเชื่อ
ของมายิลที่ว่า ผู้ชายในดินแดนรกร้างห่างไกลนั้นเป็น ‘คน
หยาบ’ ที่มองเห็นผู้หญิงเป็นเพียง ‘แม่พันธุ์’ (เมื่อมีลูกกัน

แล้วก็หมดความสำคัญ) ส่วนผู้ชายในเมืองนั้นมีความ
เข้าใจที่ละเอียดอ่อนกว่า เพราะมองเห็น ‘ค้นหา’ และ ‘ความ
ใคร่’ ในตัวผู้หญิง เป็นวาทกรรมที่ไหลเวียนอยู่ตลอดเรื่อง
ซ้ายังถูกย้อยอยู่บ่อยครั้งในห้วงความคิดของเธอ ซึ่งก็ทำให้
เราพูดได้ว่า การที่มายิลตัดสินใจนอนกับชายหนุ่ม (ตั้ง
แต่เขาเอ่ยปากคำแรก) ก็เพราะสำเนียงแบบชาวเมืองของ
เขานั่นเอง

ความเป็น ‘ชาวเมือง’ คือสิ่งที่เธอติดตามหา และการ
ถูก ‘อุ้มสม’ หรือ ‘ได้บังเอิญมาเจอ’ ทำให้เธอไม่ต้องเดิน
ทางไปถึงกรุงเทพฯ เพื่อหาเทพบุตรที่เธอฝันถึง

ในเรื่องสั้นเรื่องนี้เราจะได้เห็น ‘ความปรารถนา’ ถูก
จัดวางไว้ในตำแหน่งตรงกันข้ามกับ ‘ความเป็นแม่/การ
สืบพันธุ์’ เช่นเดียวกับที่ ‘ความเป็นเมือง’ ถูกวางอยู่ใน
ตำแหน่งตรงกันข้ามกับ ‘ความทุรกันดาร’

ฌาคส์ ลาก็อง (Jacques Lacan) นักจิตวิเคราะห์
ชาวฝรั่งเศส กล่าวว่า ความปรารถนาของมนุษย์ (desir) คือ

↑ ฌาคส์ ลาก็อง (Jacques Lacan)
นักจิตวิเคราะห์ชาวฝรั่งเศส

‘ความปรารถนาในสิ่งอื่น’ หรือพูด
ง่ายๆ แล้วก็คือ เป็นความกระหาย
ในสิ่งที่เราขาด และตลอดชั่วชีวิตเรา
ไม่สามารถจะเติมเต็มได้สมบูรณ์ ซึ่ง
‘ความปรารถนา’ นี้เองที่ลาก็องมอง
ว่าเป็นเส้นแบ่งบางเบาที่แยกเราออก
จากส่วสัตว์ทั้งหลาย

เราสามารถพูดได้ว่า ความ
สัมพันธ์กับชายหนุ่มแปลกหน้าได้
เปลี่ยนสูตรเคมีที่ประกอบขึ้นมาเป็น
ตัวมายิล ซึ่งเมื่อแรกสุดเธอเหมือน
จะเป็น ‘ตัวนาง’ ที่เข้าใจ หรือรู้เท่าทัน

‘ความปรารถนา’ ของตัวเอง (และไม่ได้มองเรื่องเพศเป็น
เรื่องฝืนธรรมชาติ หรือขัดต่อจริยธรรมอันดีงามของสังคม)
หรือเป็น ‘ตัวนาง’ ที่ยังไม่ถูกประกอบสร้างด้วยคอนเซ็ปต์
ของ ‘นางเอก’ ในความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ (คือเลือก
กระทำตามความปรารถนาไม่ได้)

**จนเธอได้สมรักกับชายหนุ่มแปลกหน้าแล้ว มายิลจึง
ถูกทำให้กลายเป็น ‘นางเอก’ โดยสมบูรณ์ เพราะเธอ
เลือกที่จะยืนอยู่ข้าง ‘ความเป็นแม่/การสืบพันธุ์’ ที่เธอ
พยายามจะหนีตั้งแต่เริ่มต้นอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ**

ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี

‘งานแห่เทียนเข้าพรรษา’ ถือเป็นงานบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเชิดหน้าชูตาของชาวจังหวัดอุบลราชธานีมาหลายยุค หลายสมัย

จังหวัดได้กำหนดจัดงานขึ้นในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ และแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ หรือวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษาของทุกปี ซึ่งในปีนี้ขบวนแห่เทียนจัดตรงกับวันที่ ๑๘ กรกฎาคม

พวกเรา **‘กลุ่มเยาวชนก้าวหน้าฯ จังหวัดอุบลราชธานี’** อยากจะเชิญชวนผู้อ่านให้มาเที่ยวชมงานแห่เทียนเข้าพรรษาปีนี้ด้วยตัวเอง เนื่องจากในปีนีทางจังหวัดได้จัดงานแห่เทียนเข้าพรรษาอย่างยิ่งใหญ่กว่าทุกปี โดยใช้ชื่องานว่า **‘เมืองอุบลฯ บุญล้ำล้ำ บุญธรรม บุญทาน สืบสานตำนานเทียน’**

จุดเด่นของงานปีนี้คือ งานแสดงประติมากรรมเทียนนานาชาติ ครั้งที่ ๓ (International Wax Sculpture) โดยนำเสนอการรังสรรค์งานศิลปะร่วมสมัยบนแห่เทียนแห่งแรกและแห่งเดียวในโลก โดยประติมากรที่มีชื่อเสียงจาก ๙ ประเทศ เช่น จีน ญี่ปุ่น ฯลฯ

งานประติมากรรมทั้งหมดจะตั้งแสดงตั้งแต่วันที่ ๑ จนถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ณ บริเวณสนามพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอุบลราชธานี

สำหรับงานขบวนแห่ในวันที่ ๑๘ ตั้งแต่ ๐๘.๐๐ น. จะเริ่มต้นด้วยขบวนต้นเทียนพระราชทาน ซึ่งมีความวิจิตรตระการตา

ถัดมาเป็นขบวนนางรำจากวัดและคุ้มบ้านต่างๆ กว่า ๒๐ ขบวน ที่พร้อมใจกันมาร่วมแห่ต้นเทียนนับร้อย

สำหรับบุคคลที่อยากนั่งดูแบบสบายๆ และเก็บภาพสวยๆ ทางเจ้าหน้าที่เทศบาลจังหวัดอุบลราชธานี ได้จัดสถานที่ไว้ให้นั่งชมบนอัฒจันทร์ห้าชั้น ยาวตลอดแนวถนนด้านหน้าบริเวณทุ่งศรีเมือง ท่านที่สนใจสามารถจองบัตรที่นั่งได้ที่ศาลากลางจังหวัดและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ในคืนเดียวกับการแห่เทียนนั้น ณ บริเวณทุ่งศรีเมือง รถขบวนแห่ต้นเทียนทั้งหมดจะถูกนำมาจัดโชว์ และเมื่อเจ้าหน้าที่เปิดไฟ มันยิ่งจะทำให้ความงามของต้นเทียนแต่ละต้นสวยงามมากยิ่งขึ้น เพราะว่าเทียนเมื่อเจอกับแสงไฟแล้วจะทำให้ต้นเทียนเปล่งประกายเหลืองอร่ามสวยงามมาก ใครที่ได้มาเที่ยวชมงานจะได้เก็บภาพประทับใจเหล่านี้ไว้เพื่อเป็นที่ระลึก

สุดท้ายผู้อ่านท่านใดสนใจและอยากที่จะมาเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี และยังไม่มึใครพาเที่ยว พวกเราทีมงานกลุ่มเยาวชนก้าวหน้าฯ จังหวัดอุบลราชธานี ยินดีต้อนรับและพาทุกท่านเที่ยวชมงานแห่เทียนเข้าพรรษาด้วยความเต็มใจ

ติดต่อหาได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐-๘๑๓๙๐-๙๗๐๑ เตื่อค่าเดื่อ...

เมื่อท้องใน (ใจ) วัยเรียน

แม้สังคมจะก้าวสู่ยุคที่เรียกว่า ‘เทคโนโลยีไร้สาย’ โดยที่ผู้คนเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์เร็วขึ้น แต่ ‘แต่งงาน’ ช้าลงกว่าในอดีต ทว่าสิ่งหนึ่งที่สังคมยังรับไม่ได้ถึงขั้นแสดงความเหยียดหยาม และต่อต้านอย่างชัดเจน นั่นคือ การท้องในวัยเรียน

การตั้งครรภ์โดยไม่พร้อมนั้น เอาเข้าจริงสามารถเกิดได้กับทุกช่วงอายุ แต่ท้องในวัยเรียน ทำไม่ถึงถูกสังคมตีตราว่าผิดมากกว่า?

สาเหตุอาจเป็นเพราะสังคมได้สร้างค่านิยมไว้มานานแล้วว่า คนที่จะท้องได้คือคนที่แต่งงาน มีครอบครัวแล้ว หรืออยู่ใน ‘วัยอันควร’ เท่านั้น

คำถามที่ตามมาก็คือ ‘แล้วเมื่อไหร่ที่จะเรียกว่ามีวัยอันควร’...

พ่อแม่โดยทั่วไป เมื่อรู้ว่าลูกของตนท้องขณะที่ยังเรียนไม่จบ อารมณ์แรกที่เกิดขึ้นคือ ความโกรธ เกิดการด่าทอต่างๆ นานา ซึ่งคำด่าทอพวกนี้สามารถย้อนกลับไปให้เด็กไม่ท้องหรือเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือไม่ ในเมื่อตอนนี้มีอีกชีวิตหนึ่งกำลังเติบโตอยู่ในท้อง

ผู้ใหญ่มีสิทธิที่จะโกรธ ไม่พอใจกับการกระทำของเด็ก แต่หลังจากนั้นการหันมาทำความเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นและช่วยกันหาทางออก น่าจะเป็นสิ่งที่ดีกว่าไหม

หากพิจารณาให้ดี เหตุที่คนส่วนใหญ่ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับใครสักคน น่าจะมีเหตุหลักมาจากความรัก ซึ่งเกิดขึ้นได้กับทุกเพศทุกวัย ไม่เว้นแม้แต่วัยรุ่น รวมถึง ‘ผู้ใหญ่’ ด้วย

ทว่าเมื่อท้องขึ้นมาแล้ว ทั้งผู้ใหญ่ ผู้ปกครอง และตัวเด็กคงต้องหันหน้าพูดคุยกัน และช่วยกันหาทางออก โดยยึดเอาการตัดสินใจของเด็กเป็นหลัก โดยมีผู้ใหญ่คอยให้คำแนะนำ และ ‘อยู่เคียงข้าง’ เสมอ

ผู้ใหญ่บางคนคิดว่า เด็กยังงี้ก็คือเด็ก ยังตัดสินใจอะไรไม่ได้ ต้องให้ผู้ใหญ่เป็นคนคิดให้ ตัดสินใจให้ ถึงแม้จะดูเป็นความหวังดี แต่นั่นเป็นวิธีหนึ่งที่อาจทำร้ายเด็ก เพราะเท่ากับเป็นการตัดโอกาสให้ได้เด็กได้เรียนรู้ และ

พ่อแม่โดยทั่วไป เมื่อรู้ว่าลูกของตนท้องขณะที่ยังเรียนไม่จบ อารมณ์แรกที่เกิดขึ้นคือ ความโกรธ เกิดการด่าทอต่างๆ นานา ซึ่งคำด่าทอพวกนี้สามารถย้อนกลับไปให้เด็กไม่ท้องหรือเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือไม่ ในเมื่อตอนนี้มีอีกชีวิตหนึ่งกำลังเติบโตอยู่ในท้อง

รับผิดชอบจากสิ่งที่เขาตัดสินใจเอง (แม้ว่าจะกลายเป็นการตัดสินใจที่ส่งผลกระทบต่อในเชิงลบในเวลาต่อมาก็ตาม)

ดังนั้นความเข้าใจของผู้ใหญ่ถือว่าสำคัญที่สุด หากขาดตรงนี้ไป ที่พึ่งของเด็กก็จะหายไป ซึ่งอาจจะนำไปสู่เรื่องที่แย่งก็ได้

นอกจากนี้ก็ต้องไม่ลืมแก้ปัญหาที่ต้นเหตุด้วย คือการปลูกฝังเรื่องการมีเพศสัมพันธ์แบบปลอดภัย ซึ่งจะเกิดขึ้นได้หากสังคมมองเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ ช่วยกันสร้างบรรยากาศในการพูดคุยเรื่องเพศระหว่างครอบครัว หรือสมาชิกในชุมชนให้เป็นเรื่องง่าย

แม้บางคนเห็นว่าการสอนเรื่องเพศเป็น ‘ดาบสองคม’ แต่การที่ผู้ใหญ่อย่างเราๆ ปลอ่ยให้เด็กเรียนรู้ด้วยตัวเอง ปลอ่ยให้ชีวิตดำเนินไปตามแรงขับเคลื่อนของฮอร์โมน

ปัญหาการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม ก็จะไม่ใช่อุปสรรคเดียวที่จะเกิดขึ้นในสังคม

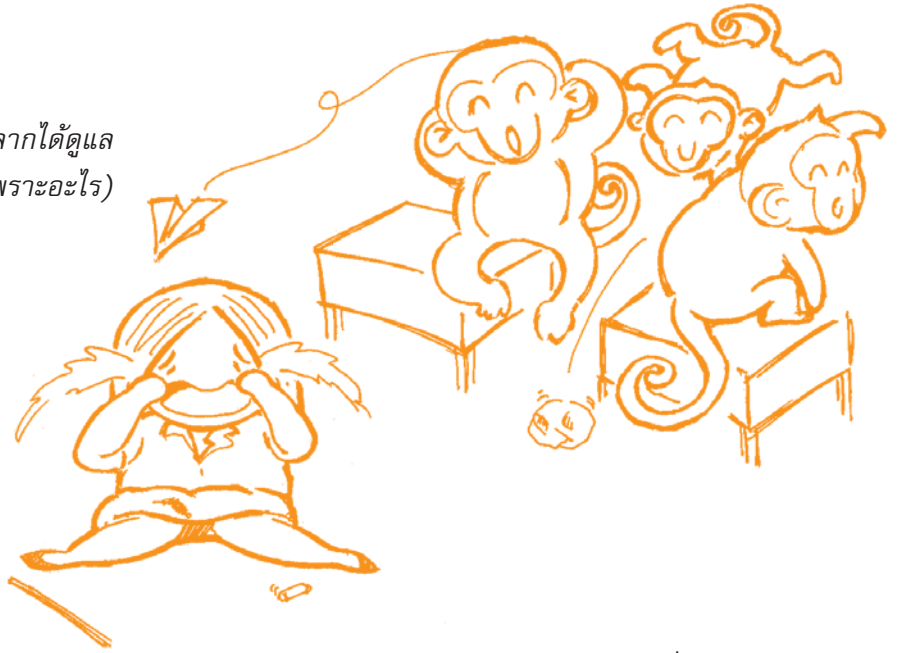
(หมายเหตุ บทความเรื่องนี้เป็นผลงานของผู้เขียน ที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง ‘การรายงานข่าวเรื่องเพศกับเยาวชน’ เพื่อสร้างความเข้าใจในประเด็นเรื่องเพศที่หลากหลายให้แก่ผู้สื่อข่าว ซึ่งจัดโดยโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ องค์การแพธ ร่วมกับสถาบันอิศรา มูลนิธิพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย)

อาจารย์ที่ปรึกษานักเรียนห้อง ‘บ๊วย’ (ฮือ ฮือ)

ถามชายพเนจร

ครูดูแลเด็กห้องคิงมาตลอด ปีนี้ดวงตก จับฉลากได้ดูแลเด็กห้องบ๊วย ครูกลัวใจมาก (หนูคงรู้ว่าครูกลัวใจเพราะอะไร) มีคำแนะนำอะไรให้ครูไหม

อาจารย์...

คำตอบจากชายพเนจร

สวัสดีครับอาจารย์...

ก่อนอื่นผมคงต้องขอบอกว่า อาจารย์ไม่ได้ตกอับสักเท่าไรหรอกครับ อย่างน้อยอาจารย์ก็ยังมั่งงานสอนอยู่!

ถึงแม้ผมจะไม่ได้มีประสบการณ์ได้ร่วมเรียนในห้อง ‘บ๊วย’ แต่ไอ้ห้องที่ผมอยู่นะ มันก็ไม่ได้แตกต่างจากห้องเด็ก ‘เกเร’ ซักเท่าไรหรอกครับ

การที่ได้อยู่ในห้องที่มีเพื่อนหลายๆ แบบรวมกันทำให้ผมรู้สึกว่ พวกเด็กที่เรียน ก็เรียน เด็กที่เล่น ก็เล่น เด็กที่เกเร ก็เกเร ทุกคนต่างก็มีสไตล์เป็นของตัวเอง

สิ่งที่สำคัญที่ผมอยากให้อาจารย์ (และอาจารย์ที่ผมเรียนด้วย) ทราบไว้ก็คือ ไม่ใช่ว่าเด็กเกเรนั้นไม่เรียน ไม่ใช่ว่าเด็กเกเรนั้นไม่สนใจและไม่ใช่ว่าเด็กเรียนนั้นเป็น ‘เด็กดี’... เสมอไป

ทุกคนต่างก็มีสิ่งที่แตกต่างกัน เพราะเราทุกคนนั้นแตกต่างกัน

อย่ามองว่าการสอนเด็กเกเรเป็นเรื่องลำบาก แต่ผมอยากให้คิดว่า มันเป็นความท้าทายที่เราจะทำในสิ่งที่เรารัก

ถ้าการสอนหนังสือคือสิ่งที่อาจารย์รัก ผมเป็นนักเรียนดนตรี สิ่งที่ผมรักคือการเล่นดนตรี มันอาจจะยาก ถ้าผมจะเล่นเพลงที่มันยากๆ แต่ถ้านั้นคือความสุขของเรา ผมก็จะพยายามทำมันให้ดีที่สุด อาจจะต้องใช้เวลาปรับตัว และพัฒนาตัวเองเพื่อให้รับมือกับสิ่งยากๆ ได้

แต่สุดท้ายแล้ว ดนตรี ก็คือดนตรี เด็กนักเรียนก็คือเด็กนักเรียน

ขอให้อาจารย์โชคดีครับ (ถึงแม้ว่าตอนที่ผมเขียนนี้มันจะเปิดเทอมมาได้สักพักใหญ่ๆ แล้วก็ตาม แฮ่ๆ) 📖

(ชายพเนจรเป็นนามปากกาของเด็กหนุ่มอย่าง ๑๗ ปี ซึ่งอาสามาทำหน้าที่ตอบปัญหาที่คาใจผู้ใหญ่ ใครอยากได้คำตอบแบบ ‘แนวแนว’ เชิญส่งคำถามมาที่ mase@live.com)

YouthNet กับก้าวโตมที่ 'กล้าเลือก'

ปีนี้ จับตาความเคลื่อนไหวของการทำกิจกรรมเรื่องเพศและเอดส์ของเยาวชนในบ้านเราให้ดี เพราะกลุ่มคนรุ่นใหม่กำลังจะแสดงพลังร่วมกันเป็นเครือข่ายในระดับประเทศ

เครือข่ายเยาวชนด้านเอดส์ ประเทศไทย หรือ YouthNet เดินเครื่องดำเนินโครงการ 'กล้าเลือก กล้ารับผิดชอบ' โดยมีองค์กรเยาวชนตามภูมิภาคต่างๆ ๘ องค์กร ใน ๒๐ จังหวัด ผู้ปฏิบัติงานและอาสาสมัครกว่า ๓๐๐ คน ร่วมกันพัฒนาแกนนำเยาวชนให้ตระหนักในการป้องกันเอดส์ สามารถประเมินความ

เสี่ยงและเลือกใช้ชีวิตทางเพศที่ปลอดภัยได้ รวมทั้งนำไปขยายต่อเพื่อนๆ กลุ่มอื่นๆ ในชุมชน เช่น การจัดค่าย การจัดกลุ่มสนทนาย่อย การรณรงค์ตามเทศกาล หรือแม้แต่การทำงานสื่อในพื้นที่

จากจุดเริ่มต้น เครือข่าย YouthNet เป็นการรวมตัวกันของกลุ่มเยาวชนที่ทำงานด้านเอดส์และเพศจากภูมิภาคต่างๆ ในการประชุมนานาชาติเรื่องเอดส์เมื่อปี ๒๕๔๗ และได้ร่วมมือกันทำงานมาอย่างต่อเนื่อง เช่น โครงการรณรงค์ขานามัยคุมครองสังคมเพื่อจำหน่ายถุงยางอนามัย Oops! โครงการสร้างเสริมสุขภาพทางเพศเพื่อการป้องกันเอดส์

ถึงวันนี้ กิตติพันธ์ กันจันนะ (เต้า) ผู้อำนวยการโครงการกล้าเลือกฯ เล่าถึงบทเรียนการทำงานของ YouthNet ว่า 'ตอนทำโครงการรณรงค์ขานามัยคุมครองสังคมเราพบว่าถุงยางอาจไม่ใช่คำตอบเดียวที่จะทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและรับผิดชอบ จึงขยายเนื้อหาไปสู่เรื่องความหลากหลายทางเพศ วิถีชีวิตทางเพศ สิทธิทางเพศ และรวมทั้งยังต้องขับเคลื่อนทางสาธารณะในประเด็นร้อนๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น เรื่องที่เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีไม่สามารถตรวจเลือดเว้นแต่ให้พ่อแม่ยินยอม หรือเรื่องที่มีคนเสนอให้ถอดเพศศึกษาออกจากโรงเรียน'

'ที่ผ่านมา YouthNet ได้พัฒนาตัวเองจากการทำงานแบบเด็กๆ มาให้เป็นจริงจังมากขึ้น เราพูดคุยกันตรงๆ ว่าต่อไปเราต้องพัฒนาการทำงานให้มีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น ต้องมีระบบบริหารจัดการที่รอบคอบ

และรอบด้านมากขึ้น ทั้งเรื่องการเงิน การติดตามรายงาน การทำงานเพื่อตอบสนองของขบวนเครือข่ายในพื้นที่ การส่งต่อข้อมูล ฐานข้อมูล การประเมินผล และการทำงานกับสื่อ และเรายังได้พัฒนาระบบที่ปรึกษาในด้านต่างๆ ขึ้นมา เช่น การเงินและบัญชี การระดมทุน การผลักดันนโยบาย การคุ้มครองสิทธิ ด้านชุมชน ฯลฯ ส่วนในระดับพื้นที่ เราต้องสลายขั้วกลุ่มต่างๆ ไม่มีเด็กใครเด็กมัน ทุกฝ่ายต้องมาช่วยกัน'

ยุทธกิต จิตราภิรมย์ (อ๊อด) กลุ่มพลอย YouthNet ภาคใต้ กล่าวไว้ว่า 'ในงานกล้าเลือกฯ เหมือนเรา YouthNet ได้จับหนึ่งไปด้วยกัน เราต้องลดความเป็นตัวตนของแต่ละกลุ่มองค์กร แล้วพูดคุยกับบ่อยๆ แบบพี่น้องมากกว่าผูกพันกันด้วยงาน'

'เราต้องคิดว่าเราจะสร้างการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร ถ้าคนทำงานยังทำงานไม่ละเอียดมากพอ เราจึงคิดถึงวิธีการทำงานที่จะหนุนเสริมการทำงานของแต่ละองค์กรให้มีประสิทธิภาพ และพัฒนาการทำงานในส่วนกลาง เช่น พัฒนาชุดเครื่องมือ องค์ความรู้ มีทีมกลางที่พร้อมจะลงไปช่วยสนับสนุนกลุ่มในพื้นที่เสมอ

'ที่สำคัญทุกคนจะต้องพร้อมรับฟังแบบเปิดใจ ให้เพื่อนเข้าไปช่วย อยากให้ YouthNet ทำงานกันด้วยความรู้สึกที่อยากทำงานร่วมกัน'

๖๕๕๓ (^-^)
ทิวลิป
มูลนิธิราช

แบบนี้แหละปลอดภัย

ในการอบรมให้กับตำรวจชุมชนสัมพันธ์ มีการใช้กิจกรรมบัตรระดับความเสี่ยง (QQR) เพื่อให้คนเข้าใจเรื่องช่องทางการติดต่อเอชไอวี หลังจากให้ตำรวจวางบัตรค่าเสร็จก็พบว่า มีบัตรค่าที่วางตรงกันไว้ในช่องไม่เสี่ยงอยู่ ๒ บัตร คือ สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และยุ่งกั๊ด ส่วนบัตรค่าอื่นๆ เช่น ออร์ลเซ็กส์ จูบ ฯลฯ ยังตกลงกันไม่ได้...

วิทยากร : เราเห็นบัตรค่าที่วางไว้ไม่ตรงกัน เราคิดอย่างไรบ้าง

ตำรวจ : ก็สับสนว่า ตกลงเป็นอะไรกันแน่

วิทยากร : แล้วบัตรที่เราวางไว้ตรงกันในช่องไม่เสี่ยง เราคิดอย่างไร

ตำรวจ : เรารู้ว่า ยุ่งกั๊ด ไม่เสี่ยงเอดส์

วิทยากร : (อยากกระตุ้นให้คิดต่อ) อืม ใช่ แล้วอะไรอีกล่ะ

ตำรวจ : ชักว้าว ก็ไม่เสี่ยงเอดส์

วิทยากร : (อยากกระตุ้นให้คิดมากขึ้น) แล้วถ้าเป็นเรื่องความสุขทางเพศ มีอย่างอื่นอีกไหมที่จะทำให้เราไม่เสี่ยงต่อการติดต่อลองช่วยกันคิดดู

เท่านั้นเอง ผู้เข้าร่วมอบรมก็ดูในช่องบัตรค่า ก็มีคำว่า สำเร็จความใคร่ให้ตนเอง และยุ่งกั๊ด มีอยู่ ๒ บัตรเท่านั้น หลังจากเงยไปชั่วขณะ ตำรวจนายหนึ่งก็คิดออก...

ตำรวจ : ผมรู้แล้ว...

วิทยากร : อืม ทำยังไงได้อีก ในเรื่องความสุขทางเพศแล้วเราก็ไม่เสี่ยง

ตำรวจ : ก็ชักว้าวไง ชักว้าวเสร็จแล้วให้ยุ่งกั๊ด หรือยุ่งกั๊ดขณะชักว้าว ทำงี้ ยังไง ก็ไม่เสี่ยงเอดส์